

Петко Симеонов

РОДЕНИЯТ НЕРЕДНО

ОМДА

- © Петко Симеонов - автор
- © Майя Димитрова - редактор
- © Рада Симеонова - редактор
- © Издателство „ОМДА“

2019 г.

ISBN 978-619-7510-02-7

Горнището и Сланището - едното грее, цъфнало, зелено, другото мрачно и мъгливо, покрито с локви, тръни и обриви солени. Двете половини на Света познат.

* * *

През Горнището реки текат и бързат към Морето. За да не объркат пътя и тръгнат наобратно, на безброй места са закопчани със мостове. Гори и махали, села, поле без педя запуспяла.

А нататък са простори, океани, прерия, савана, джунгла, че и полксите два, но надалеч стоят един от друг.

Там е Горенград. В неговия Център се шири покрит с паваж площад. Означен с каменосделна часовникова кула. Часовникът времето следи. Правилно ли то върви все в една посока. Брои му всеки изминат час. Не може то да спре, дъх да си поеме.

Църква стара, камбанария с камбани гръмотворни. Чуват ги на далечни кубични километри.

Друг площад към края на града, постлан с чакъл, тук-таме трева прорасла, в средата старото бесило и колът на позора. Народът тук се сбира, гледа на екзекуциите сеира.

Осем хиляди жители заможни, двацет кръчми, участък полицейски.

(Горенград, красив, уютен, за забава проститутки две - тъжни жертви на конкуренция нелоялна, весел поп, бръснар-певец в бръснарница "Севиля", Смахнатия - вечно бос, със кърпен генералски брич, портупей и сабя само с дръжка и капия. Те повече не ще се появят.)

* * *

Сланището - наобратно. В него няма нищо акуратно, подредено, ясно. Почвата солена. Лъха на студено. Слънце не огрява. Няма намек за зелено. Виждат се тръни жълти, сини и червени от различен вид, с бодли като пирони. Цъфтят целогодишно, без вятър мърдат, търсят се, нещо си говорят, изведнъж се вплитат един във друг. Така се размножават. Семената им не са ядливи. С размер на буболечки и на мравки, лазят насам-натам, в земята се заравят и така...

Равнинно и солено. Има постоянно локви, в които плуват двуглави рибки. Костеливи, не са ядливи. Вълци, казват, има на стада, но може и да не е така.

* * *

Далеч навътре по дупки се слиза в Долната земя. Там живеят някакви персони. Копаят със ръце и запушват с пръст Огненото гърло. Защо?

Защото се събужда. Времето и причината са неизвестни. Дъх горещ, час търпим, сетне огнен, пърли Горенград. Изгаря треви, листа, подпалва слама и пране простряно. Пукат се прозоречни стъкла, гори вълната на нестригани овце (добре, че в кошари са запрени), пудел изтърван навън, обезкосмен и черен се прибира... Няколко минути. Секва горещата духалка.

Някога според предание, ставали пожари, сега няма жив

пожар да помни. На майтап го удрят - не сме Горенград, а сме Пърленград.

Огненото гърло няма график.

Затуй отхвърлените хора безспир се трудят и гърлото запушват.

* * *

Призраци във Сланището скитат. И в Долната земя ги има. Призраци и прогонени. Обиталище на отпадналите хора. Отхвърлени, ще кажа!

(В този разказ аз, разказвачът ваш, затворен съм понякога във скоби! Нетърпеливо отклонявам се, сам не знам защо.)

Живеят като червеи в земята сврени. От мръсотия - черни. Бедни, нищи и без надежди. Безнадеждни. Ден за ден, до ден. Приказки разказват и дъвчат наркотичен трън.

Сланището от Горенград нататък се простира.

След Сланището е Космос тъмен и студен, пътеки, казват, има. До Юпитер се стига, че и по-далеч. Извън системата соларна някой път излизат и вървят, вървят нататък, планета друга да намерят. Прогонените хора.

* * *

На границата между двете половини на Света беше кръчмата "Безкраен празник". На вратата имаше портрет плакат на безименен човек известен. Знаеше се, че направил е добро, но какво - мненията бяха все различни. В кръчмата алкохол сервираха без бандерол. Постоянните клиенти пиеха на вересия. За храна и мезе поднасяха месести листа от тръни. Тръните от Сланището бяха контрабанда.

Зад кръчмата имаше уютен навес и клозет за двама. В навеса лежах-спяха пияници забравили къде живеят. Там имаше чешма.

Кръчмарят се казваше Гаврил. Як двуметров дебелак. Яшен въздържател. Над тезгяха зад гърба му ясен призив е увиснал: "Пиенето ви вреди!".

Гаврил е братовчед на Ив Перото. Така твърди.

По залез често се промъква Перо.

Декламира стихове различни, повечето сам е съчинил. Поет!

Подробности за него ще четете, но не сега. Натирен беше в Сланището мрачно с камъни и дюджукане от бдителни лица. Жена бягаше до него. Беше още ученичка. Майка ѝ ревеше с пълен глас.

Радиорепортер му бе задал въпрос:

-Какво пишете в момента?

-Епиграма за братя двама! - волнодумецът отвърнал Горенград изтръпнал!

До вечерта началството, без да търси обяснение, внесе успокоение. Бе прогонен Ив Перото.

* * *

Нощем, между първите и третите петли, когато кръчмата затвори, от Сланището в Горенград подухва вятър приказлив. Призраците с плач и кикот идат.

Чуват ги малцина, другите странни сънища сънуват. Бремени със кон препускат, пияни се люлеят във хамак, чиновници орехи чупят, а малките деца се учат да хвърчат.

Призраците с беззвучно хълцане и хохот потапят Горенград.

Циганката баба Дуда общува с тях. Мях, пълнен от двата свята. Седнала кръстато на ръба на Сечена скала. Със затворени очи. Елече старо, извезано с мъниста поопаднали; шарени, омазнени шалвари, шалварите са кърпени; косата - сива къса плитка, плитка с червен конец; забрадката - с години неразвързан възел, на възела висят парички; дланите - напукани подметки, отгледали деца и шибали главата на бащата. Бог да го прости. Умря, замина и не се обажда. Изглежда е сърдит.

Лулата - покрита с катрана на треви различни, тревите бабата ги знае. Замайват те главата. Май в Сланището ги бере. Мълчи. На другите не казва. Жените тайно смъркат. Помагало при кашлица било.

Баба Дуда пафка, пушек оживял се гъне на кълбета, точи се на ленти и въжета, после се разтваря в нощната чернилка. Аромат странен се разнася.

- Добре дошли, роднини - шепне баба Дуда. - Защо ви няма денем? Къде е моят Кочо, кочът на мен - овцата?

Отвърщат ѝ беззвучни гласове:

- Денем си заета, бабо. А Кочо не иска да те види. Главата го боли...

- Как са миличките други, там, в Сланището гладно и солено?

- Не питай, бабо, копаят без умора Долната земя...

2.

Във Горенград, на улица без тротоари, живеело семейство от двамина. Доротей - човек улегнал, тежък, с броеница, с дрехи от Чариж. Търговец на семена, орехи, лешници и шипки. Жената се казвала Сещана...

Къщата им двуетажна стърчала в центъра на двор обширен - цветя отпред, бунар със макара за синджира дълъг, колибка на куче зло. Цветята били теменужки и гергини. Имало и маргарити с дълги дръжки и стрък от дамското сърце прочуто. Пулсирали сърцевидните му цветове и излъчвали на ултракълсите вълни "лю-бов", "лю-бов". Наоколо треви и клони ритмично се поклащали и сладострастно докосвали стъбла...

Всички хора по Земята, а те не били малко, викали "тате", видели ли Доротей, а към Сещана се обръщали със "мамо". Въпросът е "защо"?

Отговора знам и скоро аз ще го издам.

* * *

Преди време Доротей пред Сещана се явил. Тя живеела сама. Отишъл яхнал кон – конят бил къпан, сресан, бял.

– Ти знаеш – рекъл той, – вдовец съм аз. Бях женен за вдовица, а тя, на младини било е, когато аз съм бил дете, пристанала на възрастен вдовец. Той пък имал сходната на мен съдба: като младеж взел вдовица, която преди туй била съпруга на вдовец, който бил женен за вдовица, която била съпруга на вдовец и прочие до неясния въпрос: кой пръв е овдовял – Адам, мъжът първи, или Ева, жената първа в моето семейство... То всъщност е тяхното. Виждаш, Сещана, че е просто. Търся те заради земната стабилност. Предлагам ти да станеш жената на мястото на Ева.

Ще се венчаем, за чеда свои ще признаеш всички хора. А когато овдоееш, аз съм вече възрастен човек, ще намериш неженения мъж, трябва да е много млад, сега сигурно е бебе, ако е роден изобщо, на него ще кажеш моите думи и той ще стане твой съпруг, защото ако изчезне нашето семейство поради някаква причина, сирачеството като тъмна нощ ще покрие видимия Свят. Ще забравят хората откога са хора. А той (бъдещият твой съпруг) не би желал това... Ще го позволиш ли ти сега?

– Не бих могла! – отвърнала Сещана – Чаках те. В Горенград дори наум нещо да речеш, то тайна не остава... Знаеш, че баба беше на кола на позора. Седмица вися. Нощем носех й вода. От нея зная не една магия. С добро сърце ги правя, за да се развличам. Само питам: при твойто положение, пречка ли е туй за чудното ти предложение?

– В семейството ни имало е всякакви жени. Една дори на клада е горяла, но била е стара. Изяждаш ябълката, преди да прекрачиш прага, и – прави каквото щеш, но с мяра. За вечерството още се наказва с клада. Домът е твой, но редът световен е на...

Посочил с пръст нагоре.

– Тъй да бъде! – рекла прекрасната Сещана и на Доротей от реброто изпълзяла.

* * *

Тук в моя разказ с гръм нахлува "капитан Донг Це". (Поставям го в кавички, защото туй му прякор бил.)

Преди Доротей да се яви, капитан Донг Це потропал на вратата, яхнал черен кон:

– Поклон, Сещана! Ти, красавице върховна, си цяла кофа сладолед. Пред теб съм кат юнош блед. Не само. Не ме разбирай грешно. От твойто тяло се нуждая спешно. Ти знаеш, че аз съм честен мъж и истината блика като пот от мен.

Тпру-у-у-у...

Ти силно ме привличаш. Дори, когато съм със друга, аз постоянно мисля си за теб. Да се венчаем утре... Може днес, даже в този час. Не бързай да ме гониш! Остави метлата! Плашиш коня... Конят е на батко. Как да ти река по-кратко? Остави я, казах!...

Тпру-у-у-у...

Ти забравяш, моят брат, на Горенград главен хармоник е той... Стой...

Ако не си съгласна жена законна да ми бъдеш, то състрадателна бъди и с мен тъй-и-и... Да се гушнем, казвам. Където кажеш. Може и сега. Виж, аз съм винаги готов!...

Направил той движение и от коня паднал.

С удар бил изметен от Сещана.

После тя на пода папионката видяла.

* * *

Дотичал Ве Вържаров. Запъхтян. Каляската препускала след него. Градоначалник на Горенград. Орден с лента. На нея надпис - „Генерален хармоник“.

Седнал. Дъх поел. Издута шия, гърлен глас:

"Какво сте правили със моя брат, не зная. Но щом папионката си е тук забравил... Не казвам, че се е събличал!... В Горенград не може извънбрачно туй...таквоз. Никой не е прост! Каква е тази страст? Ти, Сещана, моя брат дори си наранила по главата, от което него го боли. Той към тебе слабост проявява и слабостта му трайна ми се струва. Вярно е, че пие. Но като трезвен е забавен и дори мълчи. Има красив мустак, приличен доход, брой до сто и буквите познава. Нередно е неомъжена жена туй...таквоз да прави със братлето. Разноски по венчавката поемам аз!"

* * *

(По име бил той Вехтю. Фамилно дядово наследство. Дядо му на младини бил връзван със въже. Пиян подгонвал къде каквото види женско. Не подбирал. Щом чували пиянската му песен, козите бягали по околните баири.

Произнасяло се "Ве Вържаров", така е Вехтю пожелал, за да се удари върху "въ"-то, с което се напомняло за връх, велик, възвишен, върховен, вечен, важен...)

* * *

Ден след тези преживявания досадни с братя двама Доротей разказал на Сещана за Адам и Ева, а тя му рекла "да".

3.

- Това ли е покъщнината наша? - запитала Сещана.

Доротей отвърнал:

- Като не броим цигулката ми стара, сред предметите във тази къща, важните са два - медальон и броеница.

* * *

(Броеница с двадесет и две кехлибарени зърна, всяко от които със застинала муха от милион години. Тя - за броеницата говоря - останала от първия Адам. Сам Бог му бил дал зърната. В Библията този Божи дар останал въвн от текста. Но е въвн Контекста! Така е - Книгата е със корици, те стягат буквите въвн текст. Вътре скрит е призракът Контекст - с цилиндър, фрак и магичен жезъл.

Първият Адам зърната бил нанизал. С нанизването станал той човек, защото свързал едно със друго. И Бог му се зарадвал

- "Лягай! Под нож ще минеш, от реброто ти - материалът наоколо е кът - играчка ще направя, за да ѝ слугуваш!"...

"Защо са двадесет и две?" - запитала го Ева, когато разтъркала очи. Туй бил на жената първият въпрос.

Адам, замаян от упойка или болка, туй е неизвестно, рекъл, за да каже нещо:

"Доде е жив мъжа, двадесет и две добрини да стори!"

"А мъжите защо са вътре?" - не млъквала жената.

Адам вместо да я плесне, се пошегувал и прокоба рекъл:

"Колкото и добрини мъжът да стори, стъпи ли накриво - разхвърчават се неговите добрини!")

* * *

(Медальонът бил на Ева. Първата жена. Бил подарък от Змията:

"Ти избра - да не бъдеш на мъжа приятел, а негова жена! - съскала Змията. - Бъди такава. Медальона ми пази. Предчувствията закрила ще ти бъдат."

Медальонът бил от кристал незнаен във форма на бадем. Сутрин предимно син, по обяд заблестявал с цвета на старо злато, на залез пламвал огнено червен, а нощем, нощем черен бил. В центъра на скъпоценния бадем се виждало пространство, което тутакси се населявало с живот, когато Ева - първата жена във вечното семейство - или наследницата нейна, задавала въпрос.

Със сценки се показвал отговорът на въпроса. (Тоз бадем е първият монитор!)

Да кажем, тя (според правилата) целувала бадема: "Абракадабра, времето какво ще бъде?"

На каданс забързан за минута се изнизвала картината на идещите дни.

Но да речем, хитрувала, целувала бадема: "Абракадабра, Доротей замина за Чариж, какво ще прави там?"

Тогавя потъмнявал скъпоценният бадем и ставал крайно непрозрачен.

"Добре, добре..." - казвала Сещана и с целувка му възвръщала мониторна прозрачност.

Върху полираната твърд бледнеела цифрата едно.

"Какво значи тази единица?"

"Гатанка ще имаш -изсъскала Змията -кое е твоето едно. Цял живот нея ще решаващ.")

* * *

* * *

Сватбата била след месец.

Подир венчавката, на трапезата на двора, сред цъфналите маргарити, до дамското сърце, с гръб към дълбокия бунар и недалеч от колибата на злото куче, се изправил Доротей:

- Наздраве, благородни жители на Горенград и цялата околност! Наздраве, деца, формално неосиновени, но потомци наши. Носители на потекло от Рая! Да прием до дъно за кума -

...Сещана подредила туй-онуй и прозорците измила. Избърсала bravите, ключовете проверила.

В мазето магичните си инструменти настанила - гърнета, пиростия, мях, снопчета от треви различни, сѳра във захлупци, суха мишка, мумия на шаран, череп и в торба - прилежащите му кости...

Отделно бил олтарът: квадрат със страна линеен метър, покрит със сукно четирицветно: синьо, жълто, червено, матовочерно. Кама, бокал, огниво, перо от черен лебед, лава от Попокатепетъл с размери на кибрит, жезъл и пентакъл. Отделно - връзка свещи и на руло фигурата на сефирот.

(Имало предмети, чието име не бива да се споменава...) Затворила мазето с катинар и заклинание.

* * *

А на двора чакал Ве Вѳжаров с писмо тайно от капитан Донг Це:

"Жено чужда, ако не щеш да бъдеш, по съображения неясни, съпруга моя и да го правим всяка вечер и въобще когато сме сами, то тогаз за Доротей, старчок нафукан, разрешавам - омѳжи се, но се съгласи, да го правим макар и по-нарядко, без да сме съпрузи. И за теб добре, и за мен добре, защото отдавна за теб мечтая. Интересът ни е общ и нека се обединим в тѳрсене на разрешение разумно."

Сещана на Доротей писмото дала. Прочел го той:

"Ве Вѳжаров ще ни стане кум!"

- Наздраве! - викнали сватбарите в ответ.

Изправил се кумът:

- Ще кажа и аз - За мен, наздраве! - обѳрнал се към Доротей - Щом аз съм кум, ти тестис ме нарече, не зная хвалиш ли ме, но обратното е невъзможно, питам се - тогава кой си ти? Ще ли бъде неприлично на латински да те назова? Добре, че не знам латински, така че на тази сватба всичко е както трябва.

Зарѳмжало злото куче.

Доротей рѳмженето сменил:

- Да бъде вечна кумовата слава! Макар да няма вечност. Без тестис не става сватба. Без тестис нищо никога и никѳде не е било и не би могло да бъде! По това няма спор... Наздраве за жена ми Ева, която днес Сещана се зове!

- Наздраве, татко наш! - викнали сватбарите във хор.

* * *

(Когато Ве Вѳжаров тоствал, значи вдигал тост, както вече споменах, кучето, вързано с котвена верига, изрѳмжало. Усетило закана! Изрѳмжало със силата на форсирана машина. Стреснатите маргарити клѳмнали с превити вратове, приклекли цветя, треви и билки. Виното, по чашите налято, се пресякло.

Ве Вѳжаров. Кумът на сватбата е знак, че преходното е със свидетел. На латински свидетел "тестис" се зове. Свидетел, който контролира правилното правилно да бъде. Наздраве! Да прием за Ве Вѳжаров!

Чувствително е то! Добило вкус на вода от мити джибри. Но вечните деца сватбари изпили чашите до дъно. В милиардите им клетки потънало предчувствие неизречено.

Три дни яли, пили, замезвали и се веселили, което не е зле, щом се случва в началото на тази история.

Капитан Донг Це се напил и плакал.)

* * *

Пазач е името на Кучето! Било мелез.

Ве Въжаров за кол забит завързал разгонената своя кучка (овчарка чистокръвна от Хермания). В Сланището. Било зима. Студ. Нощем ветровете връзвали метли от снежен прах и препускали със вълчи вой. Любопитен бил – дали ще оживее без храна, вода?!

След три дни я проверили. Изпохапана била, но жива. Родила кутрета, общо пет. Едното било споменатият Пазач. Братята, сестрите изчезнали поединично. Откраднати, издавени или избягали в родината на баща/бащите, не се разбрало. Пазач останал.

– Копилета анархисти – заклеил ги Ве Въжаров. Оцелялото кутре на Доротей продал, а кучката пребил.

– На вълците ме тя предаде! – обяснил.

* * *

(Обличал се с куртка със пагони на фелдмаршал, брич с лампази, лъснати ботуши, нахлупвал си фуражка със кокарда. Своя лик с възторг оглеждал във витрината на сладкарницата градска. Горд, че е началство най-голямо. Пъчел гърди, корем прибирал. Вдигал ръка, сочеща нагоре и напред.

Издавал в оргазъм от своя блед контур между двете табли с наредени пасти.

(В Горенград дневно се изяждали две табли с пасти и три с тулумби.)

Облекчен, провиквал се Ве Въжаров:

– Слънцето да угасне, има кой да свети. Горенград ще процъфти. Животът ще бъде песен. Ще бъде вечен празникът на улицата наша.)

* * *

Шумяла веселбата, а вътре, в къщата, новоженците Доротей и Сещана, по нощници – и двамата във дълги бели ризи, коленом пред малкия иконостас със Богородица и Младенеца, изrekli своята молитва:

"Прости ни, Майко, за... Благодарим ти, Майко, за... Дай ни, Майко, ..."

(Капитан Донг Це през ключалката надничал.)

Как и защо Девата зовели "Майко"?!

За тях, за Вечното семейство, тя е тяхна внучка и по туй не бих спорил. Но тук съм само хроникьор.

* * *

Новоженците полегнали на дъсчения одър:

- Адам и Ева са родили нашите деца - заговорил Доротей.
- След тях раждаме чрез техните потомци. Ние самите сме бездетни... Като ти говоря, не ме задявай!... Подучена от Сатаната, Ева забравила думите на Бог и откъснала... Е... Разсеяна си, а и мен разсейваш.

На сутринта обаче продължили. Били седнали на нераздигана трапеза. Двама сватбари, единият бил капитан Донг Це, спели непробудно до дворната пътека.

* * *

- Във Вечното семейство, както съм ти казал, не бива дете да се роди. Каквото е родено, е родено в библейски времена. Сит - и край! Двамата сме само знак, че Началото е живо, но вече е било.

- Мили, искам да родя момче. Дамян ще се зове! Само името какво е? Даммм - Яннн, кънти като камбана. Ти нощес ми каза, че ще родя, но тайно.

- От Бога ли ще скрием?

- Той ли спусна таз забрана? И ти го чу?

- Бог не ми говори! Сега и луд ще ме изкараш... Логика библейска има. С теб не сме човеци едnodневки, а метафори безсмъртни. Знак за живото начало на рода човешки. Как може Знак бебе да роди!... Дори да заприлича на човек, какъв ще бъде на човечеството като цяло?!... Брат, син, баща...? В Едем ли ще живее? Ха-ха... Библията няма как да се преправя. Знаеш ли какъв е нейния тираж? Глупава си, жено, макар и да си умна... Нямаме толкова пари и власт! Затруднението е преголямо и това не е случайно.

- Аз не искам твое затруднение, можещи мъдрецо. Аз желая мое затруднение с голям корем в резултат на наше забавление. Сетне ще родя с голямо облекчение - не отстъпвала Сещана. * * *

(Приятелю любезни, Доротей се заблуждавал. Адам, след Сит родил деца безчет. Живял е още осем века във потентност най-голяма!

Вечното семейство затруднява, а не нероденият Дамян. Нуждаели се в Горенград от знак на Първото начало.

Виж, за библейския тираж, за пари и власт, Доротей бил прав!

Има неща, които ще пропусна в моя разказ. Говоря с недомлъвки, скривам част от случилото се преди и след. Оставям те, приятелю любезни, сам. Приказка с объркан словоред е туй. Не търси телето там, където не би могло да бъде. Вярно е, че нещата си приличат, едно напомня друго, но знай - всяко случва се веднъж. Няма изключение. Ти също си без прекъсване веднъж, макар и да напомняш други. Живей си даденото време. Мигът да бъде твое царство и ти цар бъди. Сам на себе си Начало... Но чети нататък.) * * *

Доротей се правил на разсеян, решил с истина да я отклони от думите греховни:

- Ти, съпруго моя, сподели, че имаш склонност към

магии... Да ти призная, правя опити със семена... Семката кълни, става на растение и в плод пръстта превръща. Това е истинското чудо. Пръст, вода, става кал. Бог от кал човека е създал. Мен и теб! Всички хора по Земята... На нас, Бог семката е дал... Вода и пръст тръгват по стъблото. Невидимо за взора ни пълзят нагоре. Нужни атоми и молекули то подбира. Съединява ги едно със друго. С листата лови си нужната енергия и в един прекрасен ден на клоните ябълки висят! Чудо!

Бог от кал човека е създал.

Растението от кал създава плод!

Растението е завещаната ни от Бог машина!

Моля Го да ми помогне с тази машина да създавам всякакви предмети...

Такива семки ще създам!

На тиквения вреж, пример давам, тенджера да се клатушка. За нейния капак специален сорт ще има. Вместо /*- краставици да садим и краставици да берем, не!, наука нова иде – ще берем лъжици, обувалки, гребени, стъргалки...

Сещана се засмяла:

– Ти си по-луд, отколкото подхожда на съпруг.

* * *

– Мили, виж предсказанието – не мирвала Сещана.

Целувала прозирния бадем:

– Абракадабра, по това време догодина що ще правя?

Видели сценка любопитна: Седи Сещана на място непознато, кърми пеленаче.

– Абракадабра, къде се скита Доротей? Медальонът станал непрозрачен. * * *

(Думите им като куршум ударили Небето и с рикошет улучили в сърцето проснатия капитан Донг Це. Между чемширите лежал. Ударен трепнал. Кривоглед от махмурлук, чак на следващия ден разбрал какво е чул. Зарадвал се и радостта отключила сметалото на неговия ум: Какво да стори, за да легне със Сещана?

Приятелю любими, да бъдем предпазливи. Да не съдим капитан Донг Це за мислите, изпъстрени с картини страстни. Хастарът на Света е изтъкан от греховни сцени! От тях до делата миризливи има доста километри, версти, мили.) * * *

В кръчмата "Безкраен празник" пристигнал Перо. За сватбата научил. С Доротей приятели били, но като прогонен не можел да присъства. Протокол!

Решил химн да съчини. Да удари Доротей по носа му горделив. Кел файда, че има маниери от Чариж.

Стъпил на стол без облегалка и на пийналите си другари стихове прочел:

Всяка сватба е надежда, сключва се съюз стопански един да носи – друг да меси. Легално да се любят, деца да правят, да ги раждат и отглеждат. А, ето, в Горенград има чудо, вместо Змей си отглеждат сватба.

В приказките Змеят гълта млади хубавици, иначе селото загива.

В Горенград зъбата сватба има, на всеки двадесет години, похапва младеж или девойка. Единият старчок немощен или пък прегърбена старица, другият - с тяло жадно за любов и ласки. Минават се двадесет години, първият, Бог да го прости, вторият - вече е старчок немощен или пък прегърбена старица. Колелото се върти. Обичаят е вековен. В Горенград са горди, че могат векове глупаци да са те!

Ръкопляскания бурни кръчмата огласили. Гаврил, на Перо братовчеда и трезв кръчмар, на ксерокса стиховете размножил-раздал и ксерокса отново скрил.

След часове Доротей четял посветените му редове. Жегнали го те. Голямо мислене му хвърлил.

* * *

Без да иска обикнал своята жена Сещана. Може би е права? Какви очи и как го гледа! Забравил, че двамата са само знаци.

- О-о-о, въглен мой, огън негасим - шепнел Доротей.

Гребец е той, а тя е лодка. Плават във море с вълни наслада. Пръските ги къпят.

Отвътре тя трепти със силата на пеперуда. Гръбнакът му се стяга, израства като мраморна колона. Подпира купола на храма, храм за двама. Тя е светлината вътре, топлината и нечуваем звук. Отварят се пространства. Вселената изчезва. Кълбо със златен цвят, приличашо на Слънце, през телата им кръжи дори когато са далеч един от друг...

И редно е син да има! Син, защото синът духовно вече е роден. Син! Като при истински Адам!..

Доротей загубил сън. Решил баща да става.

* * *

Капитан Донг Це пред огледалото застава, сресвал се, заглаждал тънкия мустак, повдигал си веждата (търсел прилика с Мефисто) и на себе си намигал. Издебвал Сещана самичка да бъде. Навестявал я с походка на ездач, обикалящ неязден кон. Очите му блестели, даже малко закачливо.

Бил кратък и правел преки предложения. Сещана отвързвала Пазач и в следващите дни капитан Донг Це куцукал с бинтовани крака и задни бузи посинели, шити, с лепенки покрити.

Ве Въжаров с подозрение запитал:

- Ти май си влюбен във Сещана?

Донг Це се стреснал:

- На туй ли викат "любовта"?... Ха!... Любовта не е ли друго?

- Какво?

- Да гледаш тулумби през витрина, много да ти се ядат, а сладкарницата да е в почивен ден.

Ве Въжаров оправил своята фуражка:

- Ти така изглеждаш!

* * *

След размисъл Ве Вържаров рекъл:

- Сладкарницата трябва да отвори! Обаче искам, даже къркютук пиян, непоклатим да бъдеш. Ясно?

Донг Це - над чашата умислен, със затворени очи:

- Мене ме познаваш и няма ти да ме засягаш. В нашето семейство сме канара до канара...

Ве Вържаров при Доротей отишъл:

- Между нас направо се говори.

- Тъй е, куме.

- На Сещана май корема се издува. Правилно ли забелязвам?

- Да!

Ве Вържаров помълчал, а после рекъл:

- Ти знаеш кои сте вие! Какво сте за Горенград и цялата Земя. Стават работи нередни, принуден съм да взема мерки. Длъжността ми е такава!

Доротей запитал:

- Нередното кое е?

Ве Вържаров студено заковал:

- Приказките са тук тук излишни!

* * *

Ве Вържаров на братлето наредил:

- Довечера не се напивай! Като заспи града, сме при циганката стара! Въпроси имам.

По тъмна доба силуети два вървят по стръмната пътека. Не бива никой да ги види. Хармоникът е това!

Циганката Дуда пуши своята лула.

- Сещана, бабо... - задъхан, седнал Ве Вържаров, Донг Це прав останал.

- Знам. Момче ще се роди.

- Не е редно тъй да става! Във Вечното семейство дете не бива да се ражда! Предание има ясно. Ако се роди, дяволи и хора един до друг ще бъдат, роденото цар ще стане... Горенград република е, бабо. Дяволите са далеч заврени в Ада.

- Ще се роди!

- Дай съвет. Питай духове различни. Нека кажат, що да сторя. Брат ми Сещана иска. Ще я вземе и с дете. Но за детето казах.

Баба Дуда замълчала, отнесена във своя димен свят. Вкаменени братята стоели - изчакали тя да се завърне и важното да каже.

- Чуйте ме добре! Посегнете ли на детето, умирате в мъчения. Странници ще дойдат. Ще ви вържат един за друг. Ще ви секат къс по къс. Първо ще отрежат всичко, що по тялото стърчи.

4.

Ве Вържаров сам камбаната ударил.

Светът се сепнал и със скоростта на звук мълвата се разнесла: Бедствие! Бедствие! Изчезва Вечното семейство.

Змията взема връх...

Към Горенград върволици завървели. Упълномощени и любопитни. Невидими архангели фъркали пред тях. Идели от Изток. Пред тях се носел с развята пелерина архангел Рафаел. От Юг - препускал с огнен меч архангел Михаел. От Запад, от точката, където Слънцето потъва в разтопени хоризонти, излязъл сам архангел Габриел, а зад него - нишки от пешаци. Имало няколко тълпи от Север (с развети знамена), предвождани от архангел Уриел с каскет.

Идели с чалми, с цилиндри и барети. С камили.
Препускали с коне, велосипеди и коли.

Изпълнил се паважният площад на Горенград. Спорове кънтели. Старейшините застанали отпред. (Доротей бил встрани от тях, а Сещана във дома си.)

* * *

Прав, от трибуна проста, заговорил Ве Въжаров. Шумът утихвал постепенно. Чули го накрая:

"Така че, загива Вечното семейство. Знак, че се е появила тук Змията! Светът е застрашен. С обща воля трябва да решим какво да сторим. От мене толкоз. Нека обяснение Доротей даде."

Доротей бил кратък:

"Истина е, че бебе чакам от Сещана. Вярно е, че прекъсвам бездетството, споходило дома ни след Адам. Но аз ви питам - не е ли Вечното семейство на любовта съдина? Със змийски устрем ли зачеваме децата? Ние самите сме родени..."

Донг Це извикал:

"Сладкарницата отворете!"

* * *

Един от новодошлите (май бил от Север) разблъскал стоящите пред него и на трибуната застанал. Високо вдигнал хрущял прозрачен като молив голям, но сплескан. Тишина удавила площада:

"Братя и сестри, по линия на Адам и Ева. Това е гръбнакът на калмар. Телесата на калмара, уста, сърце, очи, животът негов се крепи върху този предмет, наглед невзрачен.

Ние сме калмари! Гръбнакът наш е Вечното семейство и вярата, че шафетата, пусната от самия Бог, е жива. Счупи ли се той, опора ще загуби рода човешки, като пара във въздуха ще се разсеем, като вода в земята ще потънем, като тресчица в огъня ще изгорим... На огън, със вода полят, ще се превърнем. Ще станем черна мъртва локва, покрита с въздуха вонлив."

"Прав е, прав е!" - тълпата зашумяла, тълпа събрана от Юг, Запад, Север, Изток... Зашумяла със силата на морския прибой. * * *

"Да ги затворим във Запора!"

"Да ги прогоним!"

"Двамата на стълба на позора!"

"Да ги изгорим!"

"Заедно да ги пуснем?"

"Те това искат."
"Все пак те са Адам и Ева!"
"С камъни да ги пребием!"
"На въжето да увиснат!"
"Не бива. Те все пак са Адам и Ева."

* * *

След надвиквания тридневни, пресипнали, уморили се и от умората да се спасят, решение решили. Сам Ве Въжаров съобщил на тълпата разнородна:

"Прогонваме ги от Горенград, но услуга няма да им сторим! В изгнание на Юг Сещана заминава. Доротей – на Запад."

Обадили се някои:

"Да не делим Адам от Ева!"
"Решено!" – отсякъл Ве Въжаров.
"Точно тъй!" – викнал капитан Донг Це.

* * *

В края на декември, далеч на Юг, в кошара на овчари, Сещана родила чакания син. Доротей бил на Запад, да речем – в Чариж. Разнесла се мътва, че бил умрял от не знам какво, но се разбрало, че наистина е мъртъв, след половин година.

Момчето положили във ясли, върху слама. Кръстили го не Дамян, а Константин.

* * *

Заприиждали пастири, водени от новопоявила се звезда-комета. Носели дарове, достойни за въпроса:

– Бащата кой е? – питали с надежда.

– Знае Бог бащата кой е – отвръщала мъдрата Сещана. – Направете впряг и напред към Горенград. Там ще чакам знак от мъжа си Доротей. Там живее синът на Вечното семейство.

* * *

В кръчмата „Безкраен празник“ дотичал Ив Перото. Носел стрък наркотичен трън за навъртащите се стражари. Заети тръна да си разделят, него не видели.

Обърнал половницата вино, за да добие настроение, качил се на декламаторския стол без облегалка и опрян на своите думи викнал:

С раждането на този син адамов,
Над града се срутва небосклона, изчезва носещата го колона,
семейството безплодно,

вече е негодно да бъде мит.

Нямате идея кои сте вие и защо сте тук! Къде е свързващото ви начало?

Мълчите!..

Не сте братя и сестри, Няма общи „мамо“, „тате“. Те си имат свое бебе, вие – вашите деца, всеки има отделна своя грижа.

...

Пияните се разшумели, развикали се несъгласни:

-Махай се от тук, глупав Перо! Ти нарочно си дошъл, искаш Горенград да ни отхвърли.

Гаврил, кръчмарят, се намесил. Извел навън братовчед си Перо:

-За известно време се махни. Плашиш тук добрите хора... Нека видим каква вода ще потече във нашата река.

-Гавро! - не мирясвал Перо - Сланището - сладище ще стане, Горенград е горен град. Ще изгори и пепел няма да остане!

Добре, че появил се нов наряд на бдителната стража и Ив Перото принуден бил с бягство в Сланището да потъне.

* * *

(Къде и как умрял е Доротей, след малко ще научим. Какво са сторили Ве Въжаров и неговият брат, не може тайна да остане.)

* * *

Сещана с младенеца Константин лежала в своя дом във Горенград, в дантелена постеля.

Камбаната мълчала, но обиколила вест Земята: знакът на Адам, Доротей зован, има син. Змията се е появила! Дяволът е тук!

Идели с чалми, с цилиндри и барети. Препускали с кучета, елени, коне, велосипеди и коли. * * *

(В моя разказ, приятелю любими, площадът със паважа за втори път се пълни със народ.)

* * *

Капитан Донг Це се разпореждал.

Шепнешком, за да не смутят съня на младенеца, разменили думи и създали обща мисъл:

"Ние, родените човеци, и тези, които ще родим, сме потомци на първото семейство. А този новороден ще има, ако има!, потомство свое. Но те не са човеци!"

А Ве Въжаров заповед издал:

"Сланището не бива пусто да стои!"

И събитията придвижил:

- Да пратим там Младенеца на Змията, наречен Константин! Тук на правилните хора е земята...Тихо, тихо...Никой няма бебето да хвърли. Ще бъдем милостиви. Нека поодрасне... Ще се върне Доротей и ще възродим Вечното семейство, защото вечността е вечност, тъй като е вечна... Чак тогаз с детето на Змията ще се разделим.

Разшумяла се тълпата. Викове огласили Горенград:

- Да пратим Младенеца там! Сланището е мястото на Константин.

Сещана, ужасена, с дантелите лицето си покрила.

* * *

Разбрало се, че Доротей го няма вече. Донесли писмо от него, по-скоро бележка кратка: "Сещана, мила моя ненагледна..." И край. Свършвало писмото. А почеркът му бил с болнави, криви букви. Той ли го е писал, не се разбра...

Но на двоумението се сложи точка.

Вместо мъртвото му тяло, погребали броеницата от кехлибар турена в кутия от обувки. След този тъжен ритуал, както се полага, имало гощавка. Бог да го прости! Баба Дуда си напълнила торбата със сладки, хляб и жито варено. С патрава походка се качила горе на скалата над града.

* * *

Седяла тя. Придремвала. Усетила присъствие безтелесно:
- Ти кой си?

Глас подземен изкънтял:

- Духът на Доротей.

- На погребението си бил. Хубаво беше. Имаше хора. Говориха добре за теб. Дай Боже всекиму такава погребение... Невярна болест те била затрила?

- Погинах не от болест, бабо. Погинах от ръката на Ве Въжаров. Той в съдружие със своя брат, пияница развратен, издебнаха, както бях полегнал, и в ухото ми сипаха отрова. На мига се аз сковах... В Сланището, далеч навътре, тялото ми на девет стъпки под земята скриха, а пуснаха слуха - замина за Чариж...

- Ай, ай, ай...

- Синът ми, синът ми трябва да научи.

- Доротее, той е бебе.

- Той ще стане мъж. Тогава ще му кажеш.

- За тебе времето е спряло, но за мен върви. Няма жива да съм аз.

Духът се разгневил:

- Живей, бабо! Чуваш ли, живей. Другите са глухи...

5.

Константин, сирак Адамов, растял със дни. Минали се нужните години. Дружал със половин вълка Пазач. Отивал с него на гроба Доротеев, където броеницата заровена била. Стоял в мълчание, Пазач вдигал муцуна и издавал звук на мелодия тропетна. Виел значи по този начин. Наставала всеобща заслушала се тишина.

В Горенград и по цялата Земя говорили по теми две:

"Да пратим Константин във царството му необятно! Там са тези, които той обича."

"Сещана мъж да си намери! Доротей умря, но Вечното семейство е безсмъртно!"

* * *

(И тук с фанфари в моя разказ появява се Красена.

Проплаква тя. Новородено бебе. Дошла Сещана да я види и на майката със шепот рекла:

- Видях я в медальона. Хубавица...)

* * *

Ве Въжаров събрал народа (пришълците били малцина и пристигнали сами - без архангелите предводители). Потен, с блеснали очи, подчинен на своята мисъл, той с реч ги убедил, че трябва да се действа:

- За Константин да вземем радикалното решение.

Митингът единодушно избрал комисия, съставена (естествено!) от комисионери. * * * Било ранна утрин. Чувало се как Сещана плаче. Целунала момчето:

- Не се страхувай! Хората във Сланището са добри. Извели го.

* * *

(Вратата хлопнала. Тя възник се строполила. Невидимата ципа, стягаща в пакет Света, мигом се разпрала. Рукнала околоплодната вода. Вещи наоколо стърчат, хора и животни насам-натам сноват, но между тях е празно. Няма го на смисъла пълнежа.

Вцепенена станала Сещана. Отправила се към мазето подвлачаща нозе, със поглед превърнат в шило.) * * * Сторила тайния ритуал. Лицето бледо, втречени очите. Заговорила със тъмна сила. (От'де намерила този глас?!):

- Ти, дух могъщ, виж моя знак!

С размахани ръце начертала ключа на отмъщаващата сила.

Духът се появил - люшнат въздух застинал във формата на фигура човешка с три ръце.

- Заповядвам ти, провал да бъде животът на въжените братя. Във възел те да се усучат. Да не може меч възелът да разсече. Да се разпадне той на прежда... Купчина. Лайно говеждо. Да бъде прясно с векове. Умът им жив да бъде там. Във Ада за тях да няма място.

Пред себе си да нямат обяснение защо и как били са на този свят. Да се чудят защо са се родили. Да бъдат като муха, попаднала във паяжината на оправдания и налудни обяснения.

И пак проклинам - да няма край.

Като сториш туй, ти дух, роден за отмъщение, в замяна живота ми вземи, защото думите ми мъст вещаят, а това не е добро и ми се полага наказание.

- Твой роб съм, господарке! - Триръкият се поклонил и в тъмното се разтопил.)

* * *

Слънцето сънено, омотано във чаршафи, надникнало с лице немито - каква е таз тревога в Горенград? Небето наподобявало налят с бистро олио тиган със пържено яйце в самия край.

Избраната Комисия начело с Ве Въжаров водела детето Константин към Сланището пусто опустяло.

Водели го заедно с Пазач. Разрешили му да вземе малката цигулка, от Доротей наследство. * * * Групата мъже с дете в средата крачела в мълчание. Далеч зад тях марширувал капитан Донг Це. Марширувал с криволичната походка на цирков шут, в роля на моряк върху разлюляна от бурята палуба:

- Да отиде туй дете и тамо да царува. Да царува-а-а.. Пеел капитанът.

* * *

Във Сланището влезли. Пред тях се просвала солената земя, със жълтеникава трева, с многогодишни сухи храсти, с гарваните еднооки, с прогонените - хората ненужни...

Сланището, където хоризонтът е невидим от мъгла далечна, а небето виси като изгнила дреха. Сланището, където Слънцето е само една догадка: щом има ден, би трябвало да има някакво светило? Нали така?

* * *

Константин поел по пътя си навътре. Фигурите на дете и куче се стопили в призрачни изпарения.

Ве Въжаров и Комисията проследили с поглед, дали скрилото се скрито ще остане. Сетне с бързи крачки се върнали във Горенград. Обявили там:

- Няма го завинаги. Той не се е раждал и даже е невъзвращенец. В Сланището ще царува.

* * *

През нощта, няколко призрака на прокажени, горе до самия ръб на Сечена скала, копаели раз - два, раз - два...

Призраци копаят с призрачни лопати, призрачната пръст и засаждат призрачни цветя.

Баба Дуда кръстат седяла отстрани. Малката луличка просветвала като звезда от Космоса дълбок. Просветвала в напуканите шепи.

До баба Дуда лежал Ве Въжаров от ентусиазъм уморен. Бил дошъл за мнението нейно. Мнение от Отвъден Свят. Какво ще каже тя за прогонването днешно на детето Константин?

- От съдбата си, Вехтю, не ще се скриеш. Но всеки избира сам коя съдба да го подгони.

Ни дума повече не рекла тя. Ве Въжаров се напил. Проснал се до нея, надигал се на лакти и с яд и чувство викал:

- Не разбират Те какво е отговорнооост!

Кои са тези "те"?! Отговорът, приличен на вълмо от клечки, тръни и отпадъчни хартии, се търкалял в ума на Ве Въжаров. Сам не знаел кои са "те".

Баба Дуда се обгръщала във дим:

- Тъй, тъй...

Ве Въжаров на лакти отново се надигал:

- Те не разбират какво е отговорност! Като юмрук да бъдем. Как ще опазим иначе реда?

6.

Може ли да бъде пуста пустинята, когато в нея има едно дете?

Стояло то, родено не когато и не където трябва. Беззвучна мъка бликала и завирявала във него. Преляла през очите, на тласъци, като хлипове звучащи, изхвърлило част от тази вода.

Седнал, станал. Ще трябва да помисли, но сега не може. Засвирил на цигулка Константин, засвирил своята мелодия.

Наоколо било мъгливо. И съвсем далеч – Луната, Марс, Юпитер, Сатурн, Нептун, Плутон... И странната Венера, на която Северът не е Север и Югът не е Юг... * * * (Сланището е такова – поле и пътища през него, които водят до Луната и Сатурн.

Вървиш пеша между трънливите шубраци. Те са крушовидни като дами. Имената им не знаеш, но с "добър ден" ги поздравяваш, "как сте?", "живо-здро". "Днес изглеждате чудесно!" Те срамежливо с клончета потрепват. Прииска ти се да ги любиш... Но няма как. Трябва да вървиш. "Подстрижете се, мадам!" Подминаваш храсталака.

Преминаваш дол, изкачваш хълм и ето че си на Луната. (Направо на обратната страна се озоваваш!) Не е възможно там да няма въздух.

Но да си стъпим на краката.)

Полувълк Пазач лежал, заслушан в пулса на Земята. Неуморно бие нейното сърце. Жива е Земята!

* * *

Наоколо е жълтосиво, облаците (да не забравим, че те са Горе, значи Горе има нещо) захлупват хоризонт мъглив. Побеляла е тревата от пърхута солена. Пърхут на люспи покрива олиселите места.

Константин, без обяснения прогонен, и затова – за часове порасъл, свири на цигулка и мисли за играчки, защото нищо не разбира и няма опит. * * *

Долетял комар с големина на щъркел. Във Константин вторачил изпъкнали очи:

– Спири да свириш, защото ми е мъчно.

Константин послушно ръцете си отпуснал и на комара въпрос задал:

– Какво на сърцето ти тежи?

Комарът горчиво се разсмял:

– Не ме ли виждаш? Къде е тази плът, върху която бих могъл да кацна елегантно и кръв да смуча до насита? Омръзна ми да бъда само на системи. Сланището прелетял съм, Горнището – също. Като награда виждам теб, маломерен цигулар.

– Аз не съм виновен – оправдал се Константин.

– Не си виновен, но те срещнах.

Усмехнало се малкото дете:

– Добре че си комар.

* * *

Сред силуетите на сухи тръни се мернали гарваните еднооки, едри като пуйки. Едното им око било над клюна точно. Застанал особен гарван. На главата златна диадема, по перата на крилете - вградени перли, птичите крака - опръстени със злато и вковани диаманти.

Кралят гарван!

И неговата свита:

- Кажи, дете, какво - или да бъдем либерални - кого търсиш в моята държава?

- Аз сам не знам защо съм тук.

- А той?

- И той не знае. Той е мой приятел.

Отвърнал кралят:

- Да, така се случва. Приятелят дори да не е куче, върви със теб. А ти не знаеш къде си и защо, но си там, където трябва. Нека да остане. Позволявам. Наподобява нашите животни. Без пера, космат, зъбат, муцунест, безклюнест, четирикрак, безкрил. Без крила трудно се живее, но така сте се родили. Трябва да се примирите!... Ще пусна манифест в държавата - яви се тук дете със пелерина. Здраво, отговаря на въпроси, значи - чува, двуоко, има нос, безкрило е, да грачи то не може, затуй си носи инструмент... Как наричаш този инструмент?

- Цигулка, кралю кралевити.

- Приемам... Писарю, в манифеста тъй го наречи.

* * *

Литнал Кралят, литнало ятото придворно. Плясък от крила въздуха раздвижил, Константин почувствал хлад. Студено станало му бързо.

Чул крачки, към него идел някакъв човек; преди да се озърне, в чернота потънал. Когато се свестил, по корем лежал върху листа, на куп събрани. Чул глас: "На себе си дойде."

Да се обърне, се опитал. На гърба му сякаш имало ютия, гореща, тежка, от врата му, чак до долу.

Успял да зърне мъж един, до главата му приклепнал. Слаб и сух, с очи кафяви, гледал го със любопитство:

- Ти момче откъде дойде?

- От Горенград съм, чичо.

- От вашите избяга?

- Не... Бях прогонен...

- Как така? - вторачил се мъжът.

- Неправилно съм се родил - рекъл Константин. Отдавна знаел туй.

Мъжът подскокнал и отново клекнал:

- Ти си болен и бълнуваш.

- Болен ли съм вече? - не се учудил Константин. - Ще умра, нали? Жаден съм, чичо.

Пил вода и отново се унесъл.

* * *

Събудил се, след колко време, не разбрал. Шетали

гарваните еднооки от санитарната дружина "Клюн червен". Лежал върху по-добра постелка. Листата сухи, меки, подредени. Над него преплетените клони на дървовиден трън образували чадър. До главата му във вдлъбнати листа, приличащи на шепи, имало вода и отвари разноцветни.

Константин любопитен дори не бил. Главата го боляла, целият горял, тежал гърбът му.

Товар от тежки мисли, придобил сетивна форма. Притиснат от чувал цимент. Пазач ближел голите му стъпала.

Появил се доктор Гарван. Пристъпил от крак на крак и гракнал:

- Щом се е събудил, ще живее. Добре, че треската се е събрала във гърба. Атакуват го зарази. За неговия организъм те са нови, той за заразите е нов. Те са любопитни. Изпълзели са и мислите, с които е дошъл. Има мисли, които не искат тук да бъдат. Избягали са те. Останалите са се развилнели. Ще живее, но не бива да заспива. Ще кажа кога може. Комарът де е? * * *

Долетял приятелят комар. Щом задрямвал Константин, комарът бръмвал по неговия начин до ухото. Не можел да заспи.

- Ти прощавай - казвал му комарът. - Приятел в нужда се познава.

Появил се около малкия болник мъжът. Боб се казвал. Гарваните отлетели по техни спешни случаи. На Луната гнездели били, там клиниката им била. Оставили за спомен няколко пера, белязани с марката на "Клюн червен".

Константин започнал да се храни и да спи. Комарът, и той заминал. * * *

Разговаряли със Боб. Всичко му разказал. Измислици дори.

- Баща ми знаменит е бил. Имал самолет. Правил опити със семена. В градината му имаше кратуни съвсем различни. Мама изтървала главните растения. Не ги поливала навреме. Тюккаше се много. Бил съм бебе, а тя сама. * * *

Появил се Ив Перото. Постоял до невръстния болник. Мълчаливо гледал, слушал как детето с Боб говори. За себе си направил извод: „Умно, с въображение, доверчиво и ранимо. Ще стане упорит човек. Търси компенсация за понесени щети. Днес с фантазия, след години със дела! Дано не се пропие! Боб му е компания добра.“

Решил с Боб разговор да проведе.

Напил се и забравил за детето. Развълнувал се от тема друга: остарява, животът му минава, все едно е сън, а събуждането що е? Перо не бил съгласен да попадне в Ада, но не бил наясно с Рая. Ако там ангели ще го командват, по-добре да не отива... Не иска Перо командир!.. По въпроса съчинил поема. В кръчмата, качен на стола я прочел.

7.

В туй време във Горенград омъжили Сещана за вечния пиян капитан Донг Це, чието име само в документите се знае. (Но е брат на Ве Въжаров!)

* * *

Ето мястото и мига да обясня защо бе така наречен.

* * *

Отдавна, в млади времена, братът на Ве Въжаров, все още като във черупка скрит зад истинското име, отмарял преди заваряне срещу заплащане до жена гостолюбива.

- Откъде дойде, пъргавелке? Тукашна не си.

- Бях в джунглата с военен лазарет. Страшна епидемия. Вилнееше разбойник-господар на име Донг Це. Нахлу със своята банда в лазарета и тампосегна на честта ми... След това... Да, след катозавършихме, докато му раната почиствах с йод, заразитва ме коя съм аз... Бях го одраскала неволно по гърба. Казах му, че макар да съм жена, капитан съм аз, другите от лазарета са ми подчинени. Лекуваме наред. Тогава Донг Це - маломерен мъж, но корав като желязо, заповед издаде и стана капитан. За да ми бъде той прилика. Можеше да каже, че е майор, генерал, цар или император, никой нямаше да спори. Но виждаш колко бе коректен. Завърнахме се с лазарета в Горенград. Той остана там. Светът разбра за него. Слава има. А аз лежа сама и страдам, защото никой никъде не казва, че капитанката съм аз, а той преди да срещне мен, бе само прочут разбойник...

- Не тъгувай, капитанке! - пламнал братът на Ве Въжаров. - Аз ще стана капитан Донг Це, поп ще ме прекръсти, и всеки ден гърдите ти ще кича с бели ордени на капки.

- О, мили! - заплакала жена гостолюбива.

Капитан Донг Це от Горенград добил известност по-голяма от капитан Донг Це от Азия далечна.

* * *

(Обичал своята капитанка той и на други капитанки любовта си не отказвал.

Да стане мъж на красивата Сещана, било за него връх мечтан и сънуван често.)

* * *

На сватбата, преди песни да подхванат, все за новото семейство вечно, вдигали тост след тост. Получил се тостов винопад.

- Вечни братя и сестри - сам Ве Въжаров открил поредицата от мъдри думи. - Правилата на съюза между жена и мъж или обратно - на мъж с жена, а днес за обратното сме се събрали, е белязан с вярност, с уважение взаимно. Двамата впрегнати в един ярем до самия край да крачат на традицията в браздата. Традицията какво е, вечни братя и сестри? Отговорът е по-кратък от шамар: прави това, което мислиш, че са правила преди, иначе...

- Да живеят капитанките! - прекъснал го капитан Донг Це. Вече бил пиан.

- Млъкни, ти, обречен брат да бъдеш мой! - ядосал се Ве Въжаров. Замислил се, добавил - А може обречен да съм аз

ти да си ми брат?... Не виждаш ли, че вдигам тост? Изричам указания за свят живот. Прави това, което мислиш, че са правили преди. Прави това, което другите очакват да направиш. Аз следя така ли се постъпва. Туй е на тестиса властта. (Доротей тестис ме нарече, Бог да го прости. Амин!) Това е длъжността ми... Горенград прилича на мравуняк, вечни братя и сестри. Докога така? Няма ред. Един насам, друг натам, всеки нещо си наумил. А аз! Самият Ве Въжаров! Измъчвам се от зори до здрач. И веднага, от здрач до изгрев. Вече не издържа той!... Отстранихме родения нередно, наречен Константин. Сторихме го по обща воля. Искаме обща воля за реда!

Разтреперан, Ве Въжаров чашата гаврътнал и после пак и още.

* * *

- Да прием за нашия Велик хармоник! - викнал комисионерът Първи.

- Да прием! - викнали във хор комисионери, капитанки и други граждани неназовани, но деца сватбари, които са винаги готови вечните неща да отстояват.

Така те крещели до зори.

* * *

А през нощта (нямало Луна) Баба Дуда, седнала кръстато, пафкала с лулата. Някъде далеч кънтяла веселбата.

- Дойдохте ли, мили мои?

- Тук сме - разнесъл се хоров шепот.

- Обещахте Доротей да доведете...

- Защо ме викаш, бабо? - обадил се глас подземен.

- Въжаров натири сина ти в Сланището. Сещана днес се жени за брат му...

- Замълчи!

Баба Дуда пафнала кълбо от дим и аромати: - Вече знаеш.

* * *

Бързешком вървял капитан Донг Це и питал срещнатите минувачи:

- Де е брат ми, брат ми търся, нередност голяма има.

Ве Въжаров козирката си оправил, загладил си мустака:

- Без паника! Кажи, братле.

- Знаеш ли, Сещана, булката ми сладка, е престъпница голяма. С медальона търси неправилно роденото лице. Целува го и пита: покажи ми де е... И казва името на оня, който въобще не се е раждал, но всички името му знаят. Аз не ща тук да го река. И после гледа, и после плаче, а на мен ми вика: не ме закачай!

* * *

Ве Въжаров трижди се разтърсил:

- А може би тя пита и за други неприсъстващи лица, които знаем, че са мъртви. Безпокои духа им тя.

Донг Це възкликнал:

- Точно тъй. Често аз го забелязвам. Интерес болнав към работи - чуждо пълномощие, проявява булка ми Сещана, а да я бия не върви, защото ръката ѝ е тежка.

Ве Въжаров викнал:

- На Сещана медальонът да се вземе и на мен да се даде! Засмял се Донг Це:

- Аз взех го вече.

И с високо вдигната ръка за верижката медальона разлюлял.

* * *

- Със нея що да сторим? Тя така в мазето, подозирам, крои да ме усмърти, дори убие. Утре може във виното ми отрова да налее. И аз какво? Със добро сърце да вдигна чаша и река "наздраве, булке!" и след миг приритам, напикавам се и друго там. Изведнъж - тука бях, брат ми беше шеф, но мен навеки веч ме няма... А?

Ве Въжаров шията изду, гърди изпъчи:

- Не ще го позволим. Комисионери, чуйте ме добре: Редът е нарушен. Вещица е известната под името Сещана. Да се върже на кола на позора. Да се разследва за убийството на Доротей! Докато не признае, да стои на кола.

* * *

По риза водели Сещана, в чувал събрали от мазето "доказателства веществени". Вървяла бледа, с разпусната коса.

* * *

Крачела Сещана към стълба на позора боса. Цялата била само стъпала. Усещала пращинки, песъчинки, камъчета обли или пък ръбати. "Това е кожа на Земята" - помислила си тя. Ще бъде вързана. Не една Ева е вързана била. Ще изтърпи! Не е сама. Той, на Отмъщението духа, вървял до нея.

Вързали я. Отзад ръцете, стъвката на колената плътно до дървото, раменете също, превръзка през челото, да усеща кола със тила, краката долу ниско, последната превръзка през брадата. Да стои с отворена уста. Отвътре да изсърне, да мълчи, може да мучи.

Комисионерите доволно се изсмели и я препикали. Щели да докладват, че задачата изпълнена е до последна капка...

Прикованата Сещана завъртяла очи и видяла купчина деца и няколко жени. Кой ли пръв по обичая щял в устата ѝ да плюне?..

Завъртяла се вихрушка, понесла прах и клечки. Разгонила зяпачи любопитни. Застинала пред нея и само тя я чула:

- Животът ти е мой. Ще го взема без мъчение. Сама ще си умреш. Искам здрава стока... Знаем, че питаш - защо със братята се бавя?.. Нужно е естествено да стане. Не мога ей така, мъчително да умъртвам злите братя... Мога, но не трябва! Суеверие сред населението неуроко не е нужно. То трябва да не вярва в Бог и дявол, за да няма страх и смисъл... По естествени причини ще се пържат на болката в тигана. После душите им ще

взема... Населението ще продължи да мисли, че ненаказани умират, така им писано било. А това, както казах, е твърде важно... Ти замуча? Смяташ, че в приказки напразни не върша своя дял от наш'та сделка. Прощавай, но ти от време не разбираш. Не се е минал миг, след като зяпачите разгоних. Мигът един ще свърши и ти ще си свободна...

Върви и въжета във въздуха се разтопили...

- Във Горенград вече никой нищичко не помни. Всеки е там, където беше, преди Ве Въжаров да помисли да рече: редът е нарушен! Случката никога не е била. Ще те върна там.

* * *

Ве Въжаров в кабинета си седял - кабинет, огромен като маломерна тронна зала - разучавал магичния медальон. Срещу него, на ниска мека табуретка, се полюшвал капитанът. Пазел равновесие. Чудо било, че не паднал. Нарочна табуретката била. Посетителят да седне и да стане неуверен.

Ве Въжаров във фотьойл висок във формата на трон седял. (Фотьойлите обичам аз, окованият във скоби хроникьор!)

- Сега ще видим таз магия как се ползва, за да я ползваме за обща полза на Горенград. Нали, братле? Седи стабилно, стига си се клатил!

- Прощавай, братко. Защо е на мойта булка таквоз излишество, докато другите жени го нямат. Жените в Горенград са равни! Нали така? А ти, градоначалникът единствен и хармоник велик, моля те, ред внеси. Бадемът твой да бъде! Надникни в прозрачната му цепка, виж бѣдното на всички нас и мерките вземи. Не може то да е произволно!

Братята напрегнато се умълчали. Донг Це прошепнал:

- Дано се тук получи! Надничам, абракадабрирам и нищо се не види, да му се не види.

Присвил зорките очи, хармоникът Ве Въжаров скрил се цял под надвесените вежди, бавно, бавно докоснал с устни медальона и да речем - вежливо, но строго заповядал:

- Абракадабра, покажи градоначалника след мен!

Двамата глави събрали, сърцата им туптели във единен ритъм на непознатото хоро. Не дишали. В кабинета се въртяла тишина. Забърсвала всеки звук. Но тъмен бил бадемът.

* * *

През нощта братята при Баба Дуда на скалата изпъзели. Със затворени очи кръстато тя седяла. Пафкала с лулата:

- Не ви слуша медальона, а? - посрещнала ги с пресипнал глас.

- Ти кажи какво да правим! - запъхтян отвърнал Ве Въжаров и се строполил до нея.

- Вехтъ, Вехтъ, сине смотан, не се мъчи. Само пред една се открива той. И пред мен ще бъде сляп. Вечната жена, във Вечното семейство, само тя! Нейната целувка е ключа за вратата към утрешните дни... Аз изричам каквото ми се казва, а не ми се казва всичко... Не връзвайте на кдла страдаща Сещана. Не ви трябва нейното в мазето. Няма никого да трови.

Оставете я на мира.

- За какъв кол говориш, бабо?! Ти си много престаряла... Вече не познаваш! На нея медальона няма да го дам!

- Наистина съм стара. Обърках се със кдла. За медальона - ваша воля, началник градски.

- Тя с него се разстройва и от мен страни - подвикнал капитан Донг Це.

Баба Дуда пафнала нагоре.

- Димльо, Димльо, дим си ти... Дим, дим...

* * *

Бабата говори, че Димльо Въжаров, капитан Донг Це наречен, е дим. Дим!? А тя?

Седи на скалата, от нея дим се вдига като от гаснещо огнище, вятър го подхваща. Следа няма...

Докато човек жив присъства, е в наличност.

8.

Из Сланището и нататък към Космос тъмен се разчуло.

Някакво дете се появило, гарваните го спасили, Боб при него бил, посетил го Перо, тука ще живее.

Боб наречен тъй, защото крив, бледожълт и слаб, имал глас подобен на дрънкалка - удрят се зърна във суха бобена шушулка.

Та Боб му рекъл:

- Със мен ела, дете. Саминко, тук, отгоре, ще загинеш. Сланището е намерената от гарвана земя. Оня, гарван първи, излетял от ноево корито... Вятър духа, нощем е студено, призраци из локвите се гонят. За забава ще те бият. Душата ти няма да издържи на този страх... Със мен ела, дете, в Долната земя! Сам живея. Имам моя дупка в подземни коридори. Топло е от гърлото на Ада. Нощем с подпрени гърбове ще бъдем едно със две лица. Злите сили бягат от лицето.

- Къде е туй?

- Долната земя! Ще я видиш. Изкопал съм своя дупка. Има формата на стая, не е гроб - два на три, метър и петдесет висока, прозорец и под него радиатор. Те са на рисунка.

- Ти живееш сам?

- Изгуби се моето дете! Момче. Приличаш ми на него. Ела! Докато не се загубиш, ще бъдем двама. Ще се радвам. Ще имам грижа!

- Ще преча. Аз съм с приятеля Пазач.

Възкликнал Боб:

- Трима!.. Ставаме семейство! Двамата ви каня. През деня кучето дупката ще пази. Ще го научим тръни да яде. Ще ви покажа тръни с карантия.

* † *

† * *

(Долната земя аз добре я зная!

Тя прилича на познатата Земя. Там има въздух, различни животинки, дяволи фъркати, също - духове, караконджули и талъсъми.)

Бог създал познатата Земя. Човекът - Долната Земя.

От началото на времето копана. Все от Отхвърлените хора, наричани накратко ОХ. Над тях гарваните, наказани с едно око да бъдат, кръгове чертаят.

А ОХ, сврени в земята като червеи, дълбаят и пренасят пръст, попаднал камък и каквото си рекат. Хвърлят, хвърлят без умора и безспир в Огнената паст. Самият Ад запушват. Не искат Адът със своята горелка Светът да пърли и понякога изгаря!

От Долната земя излизат в Сланището сиво бродят, търсят тръните ядливи.

Гарваните еднооки - кораби в кралството въздушно, с торпедна скорост се спускат върху бягащите хищни тръни. Мигом ги разкъсват и излапват на късове като къдели.

А отхвърлените хора, да бъдем политкоректни, спокойно, спокойно и стабилно си живеят в дупките и дълбаят своята Земя.

Долната земя е случаен плод на нарочна дейност. Опакото на Вавилонска кула. Може тъй да се рече. Не расте нагоре към Небесния престол на Бога, а пълзи надолу в посоки най-различни (пръстта от нейде трябва да се вземе, нали така?), към Ада значи се стреми. Тъй се получава. Сатаната знае и си трае.

Градят отхвърлените хора преграда за огньовете на Сатаната. Душите на грешниците идат на талази, някои съобразяват и с нещичко помагат - вкупом викат "Хайде, наш' те!". Други се объркват в Долната земя и не знаят къде да влязат. Дяволи ги гонят, онези пискат в разкаяние, навън изскачат, хукват с ветровете и вият, вият, доде прегракнат...

Градена без план и график, криволичи Долната земя. На места "небето" с ръка да го докоснеш, другаде е по-високо. Някъде с подскок се стига, другаде със стълби. Всеки носи пръст и хвърля където трябва. Адът зее, от него лъха жар, кръсъци, омесени със кикот, като превтасало тесто преливат.

Минали години.

* * *

Нощем спели, опрели гърбове. Пазач до Константин се свивал.

Боб трудно спял, но не помръдвал. Константин да не смути. Нощ една събудил се от плач насън.

Константин, сепнат, седнал:

- Буден ли си, Боб?

- Сънувах си детето. Ангелче безкрило!... Като пораснеш и с жена си деца родите, ще знаеш ангелите как изглеждат и защо ги има... Първо майка му изчезна. С дявол някъде се запиля. Дяволите са затуй. Крадат жените! Казват, в Ада влязла с него. До петите спускаше коси. Покриваха бедра! Красива и желана беше. Били видели как пламнала косата в огън негорящ. Вярно или не, не знам. Не желая да се върне. Жената шом с

дявол е била, става друга. Става инструмент... А детето се стопа. Тука беше. За малко се обърнах, и го няма.

- В Долната земя е някъде загубен...

- Не вярвам... Все сънувам - към другите планети по пътеката върви. А излезе бос. Краката ще си нарани... За него ме боли.

* * *

Двамата изсипвали торбите в Геената, подпрени на стената.

Това не е стена! То е "вертикалното на пода, завършващо с дупка".

И Боб юмрук размахал:

- Адът трябва да кротува. Наш'та длъжност е за шията да го държим. Затуй сме се родили!

И сетне на себе си добавил:

- Жената не бива да се връща... Не знам как да го узнае! Константин, недочул от фученето и писъка на Ада:

- Адът затикнат да бъде, е дългът!

Боб с копнеж да бъде чул:

- Наопаки градим Света. С главата виси надолу. Запушваме дупката на Ада всеки Божи ден, за да не духне сатанинска хала. Запушваме с търпение, труд, лишения. В Горенград нехаят, за труда не знаят. Ние сме презрени, от признание лишени. Глупави ни нас наричат. И са прави. Защо приемаме, че туй е нашата съдба?... Да викна искам!

Да зарежем своето задължение. Да пуснем дяволите да бесуват, бурята на Ада Горенград да изпепели. Да оставим Света по дяволите да върви...

Константин, не научил разликата между примирен и мъдър, кротко рекъл:

- Не говори така. Няма ли ни нас... Прощавай, аз неволно съм попаднал тук...

Боб избухнал:

- Неволници сме до един! Все родени не когато и където трябва. Кой решава къде и кога да се родим?!

Константин:

- Няма ли ни нас, да запушваме Адовото гърло, всеки ден, без умора и безспир, времето ще спре.

Боб не кротвал:

- И ще настъпи вечност! Жената долу ще стои, детето към звездите ще върви, аз ще си стоя свободен. Няма да е лошо...

* * *

Не само те разменяли приказки напразни.

В дупката съседна по коридора дълъг - крив, неравен, подът на места изровен, от тавана сухи корени среден пръст показват, по стените стекли се бълвочи, засъхнали, добили гланц - по този коридор живеело семейство с две деца порасли. И те били нейде из Долната земя.

Семейството на Ив Перото.

Той - бащата, неособено висок, но майката по ръст

добавяла към родителското тяло две глави отгоре. Ив Перото, наричан Перо, с име по паспорт Иван Иванов Перушанов, от Горенград прогонен беше, но отскачаше дотам.

Жена му го последва. Гимназистка беше тя тогаз. Остана си такваз. Поетеса неуспешна и като певица пак така. За нея Перо беше ярката звезда на поетичното небе. Любов е дума малка. Перо беше нейното сърце, стомах, черва, ръце, крака. Тя бе душата, наемател на органи телесни, собственост на Перо.

* * *

Перо със стихове проблем решавал: да се удържа ли Адовата хала? Не или да? Трябва! Кой спори? Кръчмата не бива да пострада!...

Той не би го позволил! Пък и защо да сърди братовчеда си Гаврил?

Не би посмял да го помисли.

Тогава що да сторим за Отхвърлените хора? Те живеят в нищета...

Сърцето му кървяло. Боляла го глава. Не спял. Трижди на ден умираше. Възкръсвал, но разпнат бил.

Замирал Перо в какавиден унес.

* * *

Минавали секунди, часове, дни, седмици...

Перо избухвал внезапно с разперени ръце.

Очи блестят нездравно, юмруците са свити, сякаш по тъпан ще удари, удря по опънатата кожа на въздуха одран:

Надоле! Надоле! Надоле! До горещото гърло на Ада слезни, където отречени хора, копаят и ровят пръстта, с каквото попадне я носят, и хвърлят я в огнена паст. Деца, жени, мъже, народ редом копаят, във вековен безспир. Няма насищане Адът! Миг да се спрат, сатанинска лава ще бликне, пепел и жар ще постеле земята, следата от човек ще изчезне, ще се загуби смисъл последен: защо човекът е бил?

Нагоре! Нагоре! Нагоре!

До града на избраните хора иди, виж техните къщи, дворове, където безгрижни и важни, по паркетни, мозайки, килими, танцуват и пеят за себе си песни, рисуват се, снимат, филмират, ахкат пред образа свой. Животът им прави следа, и трупа се век подир век, расте, става различна следата, че на Земята бил е човек.

Перо спирал. Гледал с невиждащи очи: - Как да продължа нататък?

Виновен пукал и като балонна ципа падал на пода: - Не искам реакционер да бъда! * * *

Но в ден един избухнал и завършил третия абзац:

Надоле! Надоле! Надоле! В Долната земя пребъди,
блъскай в стените, изход търси, По стълбите падай
и ставай, не поемай ръка, от дявол подадена. Дори
да е трудно, изход търси!

Изход ти ще намериш, ще излезеш навън и ще видиш
пустиня. В пустинята тръни живеят, там скита един
цигулар.

Понякога свири, иди и послушай. При него седни.
Надоле-нагоре в едно събери.

Изход друг няма, душата да стане една.

Когато засвирел, първо идели веднъж прогонените.
Нареждали се около него в кръг. Зад тях били дважди и трижди
прогонваните. Пълзешком, със страдалческо скимтене се
примъквали родените прогонени. Накрая, най-външния кръг
образували вайкащите се прогонени...

Вечер свирел Константин мелодия своя, измислица от
фигури и пространства фантазни, сълзи и усмивки преплитал,
живот и смърт ставали жар. Нямало вятър и дим.

Чак когато в крайния пръстен дошлият последен застивал
в неподвижност трънлива, отпускал ръце. Чакал въпроса дежурен:

- Кажи ни, Константине, защо сме тук в солената земя?
Защо живеем в Сланището сиво? Кажи ни, син Адамов?

- Запушваме духалото на Ада. Тъй трябва.

* † *

Затракала веригата на времето. Ден, нощ, ден, нощ, ден...
Дните-чукове със сила страшна удряли без звук. Вместо да
расте, потъвал Константин в солената земя.

9.

В Горенград - Сещана, мадоната без син, примирена
заживяла с капитан Донг Це. Стояла на прозореца - гледала към
Сланището. Стояла като на портрет. Къде е невръстният ѝ син?

После тайно слизала в мазето, забърквала отвари най-
различни, надвесена над димящото гърне, заричала безспир:

- Здрав да бъде!

* * *

А Константин - тогава бил много млад - се смелявал и
прегърбвал. Почнал да заеква.

Животът бил мелачка.

Кралят-гарван прелитал над дупката му - къща, с тъжен,
бавен мах на крилата си могъщи, и знаел гарванът мъдрец, че
ще дойде ден, когато пред Константин ще кацне с прост въпрос:

- Защо вратите си залостваш?

† * *

Но има време...

* * *

Стояла вечер на прозореца Сещана с поглед към Сланището
вперен и мислела за своя син.

Била от себе си тайно отвратена.

Нощем лягал до нея капитанът. Обикновено гол си лягал.
Дъхтял на вино, смесено с тютюн. Но бил дотолкоз устремен, че
тя - замижала, отпускала ръце...

(Ех, Сещана, Сещана, нима решила си, че Донг Це е твоят
принц?

- Не ! - би възкликнала Сещана, ако въпросът мой
би

могъл до нея да се добере. - Не, скитнико нехаен! Доротей е
баща на моя Константин, а Константин е моят принц... Знам.
Той ще се завърне! Аз съм жената във Вечното семейство, където
мъжът сега е капитан Донг Це... Какво да сторя?!

Бих отвърнал аз:

- Сещана, мила моя, невидяна и винаги мечтана. Прекрасна
си на нощния прозорец, в стаята без лампа, белите пердета
висят с едрите завесни гънки. Постой така... Не трепвай!
Наистина ли мислиш, че можеш своя принц ти да го родиш и че
капитан Донг Це е без значение?

Би замълчала тя, а после самотно ще ридае.)

* * *

Донг Це пиел сред приятели любими и случайни капитанки,
а вечер пеел:

(Мелодията си представете!)

"Страхотен мъж съм аз.

Имам си жена Сещана.

Когато тя умре - ще си взема нещо младо,
неначенато дори.

Припев:

Страхотен мъж съм аз.

Ех, неначенато дори,

мълчаливо от началото до края, само дупе и гърди."

В нощта кънтяла песента му.

* * *

А горе на скалата, седнала пред баба Дуда, Сещана питала:

- Кажи ми, къде е Константин?

Баба Дуда мълчала. Не уважавала жените тя. Жалела ги.
Родени жертви. Чакащи покровител и оплодител! Мъжете - и те
такива. Родени слепци. Не знаят какво е да си покровител и
оплодител.

Какво да отговори на Сещана?

- Ти за Константин не се коси. Добре е той...
Не знаела Сещана, че баба Дуда я презира. Презира и мъжете, и жените.

* * *

(Намесвам се, в скоби окован.

Всеки е заченат с ген. От него извира нашата природа. На природата се поклони и я приеми.

Ако знаеш, че си мъж - мъж бъди!

Ако си жена - жена бъди!

Ако си различен - никой не ти пречи и ти не ни пречи.
Различен си бъди!)

10.

Заприличал Константин на прогонените други - прегърбил се и окуцял. Мускули натрупал. В ръцете загрубял. Понякога заеквал. Виждал като в дъно на тунел. В дъното - постеля, ведро вода и питка от смлени семки на хлебен трън.

Кралят-гарван сам го посетил:

- Ти си Храм, младежо. Защо вратата си залостваш?

- Светът е разделен, Кралю. Тук растат тръни и то нарядко - отвърнал Константин. - И аз съм трън, другаде израсъл. Затъкваш адова врата...

Кралят-гарван ударил с клюн земята:

- Тук се кове мечта велика.

- Каква е тя?

- За обикновен живот мечтата.

- Мечта недостижима.

- Забрави просторите на Сланището, влез в себе си и първо себе си гради. Цар си ти!

* * *

Скрил се Константин в дупката си - къща. Мълчал, от колебания скован.

Сутрин не искал да се буди. Сънят проточвал. Будел се и в неподвижност стискал си очите. Пропадал отново в обемите на съновен свят и там му било добре.

Пак дошъл Кралят-гарван:

- Защо в свободен миг от труд усилен ти спиш?

- Кралю, виж - будността е лудост... Ти ми каза в себе си да вляза.

Гарванът вторачил своето око:

- Няма да те вадя, сам изпълзи. Сам!

- Гарване, откъде да изпълзя?

- Ти кажи откъде.

Литнал със крила могъщи. Кралят едноок. С бавен мах събирал заспала сила на ветрове и бури. Под него свитата кръжала. Издигал се високо, високо с отворен клюн.

Обърнал окото си надолу. Точки, бележещи скупчените дупки-къщи, по-нататък друго скупчване на точки. Ей там,

накрая на видим хоризонт, още едно. Издигнал се Кралят на космична висота. Под него, ръснати, фигурите причудливи. Рисушка детска. Дупки по кожа сивожълта, кървящи с адов пушек.

Кръжал Гарванът, гарван едноок, над това опако небе – на истинското блестят звезди, галактики, в Сланището чернеят съзвездия от дупки.

Викнал Кралят:

– Господи на човеци, гарвани, тръни и всичко живо и мъртво, помагай да събудим силата на спасението! Да запушим Адовата дупка!

* * *

Кралят-гарван пред Константин застанал:

– Иди при баба Дуда! Тя иска да те види. Има вести от духа на Доротей.

Константин удивен подскокнал:

– От баща ми?

– Да, от него.

– Върху мен, Кралю, забрана тегне. Срязва на две земята. Горнището и Сланището.

– Заключен си със думи. В себе си търси ключето.

* * *

Сам лежал Константин в жилището-дупка. Имал гърлобол. Унасял се, бълнувал. Пазач изтичал горе да търси тръни лековити.

Полъх и някакво свистене. Очи отворил. Пред него се въртяла вихрушка на вретено. Застинала. Израсъл силует полупрозрачен на господин трирък с ловна шапка от туид. През рамото праметнал двуцева пушка. С поклон размахал своето бомбе:

– Царю честити, прости на слугата свой, че неканен идва.

Стреснат, Константин на стената се опрял: – Кой си ти?

– Вече казах, господарю, но гласът ми слаб е бил.

Слуга! Дух съм аз. Мога всичко, макар специалността ми да е тясна. Викат ме тук и там хора най-различни. Във викането вещи. Споделят с мен проблеми, мечти, поставят ми задачи. Аз не спя, а мисля. Събирам и изваждам. Съвързвам и развързвам. Причината откривам! Силата е в мен. Давам ход и поставям стоп. Подреждам фигурите на житейската дъска. Размествам ги. Постигам аз целта.

Викнал Константин:

– Целта каква е?

– Въпросът е уместен. Той тук и сега трябва да се зададе – в Долната земя, копана така усърдно, устремена Злото да се спре. Всеки ден, по-близо и по-близо... Да, целта каква е? Целите са най-различни. Зависи клиентът какво желае...

– Какъв клиент?

– Хора! Един иска пасти, друг тулумби, безредие цари – би рекъл Ве Въжаров. Известен е той на особата ви

височайша... Или пък не помните го, Царю честити?

- Да го бях забравил! - с гняв прошепнел Константин.

- Кажете, господарю. Отворете своето сърце. Сами сме. Вие дори сигурен не сте дали съм тук. Имате температура, гърлобол, целият горите, може и да ви се привиждам. Обяснима халюцинация. Всяко нещо да бъде със причина установима, нали така? Говорете, господарю.

- Мразя тоз човек и неговия брат. Бях съвсем дете. Силом ме изтръгнаха от моя дом, от моето легло, игри, забави. Разделиха ме от мама! Захвърлиха ме сред ветрища, тръни, гарвани, комари... Благодарен съм на гарваните и техния санитар комар... Обрекоха ме тези братя!...

Проточила се тишината. Обадил се духът:

- Господарю, времето е кът! Ако река, мога да го спра. Но спряно, се натрупва и изтича бързешката... Иди при оназ старица - циганката Дуда. Тя мост е между двата бряга... Твоята омраза ми харесва. За мен тя не е омраза! Тя е връзка между син и майка. Ще можем да се спазарим... Не е нужно да бълнуваш, господарю, за да ме повикаш. Чукни три пъти по гърба на своята цигулка с показалеца на лявата ръка и речи „абракадабра“. Ще се появя! Как ще повелите да съм аз облечен?... О-о-о, вие вече дълбоко спите.

* * *

- Как си? - запитал Боб. Връщал се от смяна.

- Добре съм. Пазач донесе билка. Боб, имах странен сън...

- Какъв сън?

- Седях в приемен кабинет на кресло удобно. По стените - оживяващи картини на град невиждан. Чисто, подредено, усмихнати лица... Яви се добре облечен господин. Донесе ми писмо от мама. Искаше да отида в Горенград. Да отмъстя на Въжаровите братя... Щяла в друго писмо да ми каже как... Напрегна ме съня...

- Не се гнети. И аз глупости сънувам! Най-често нужник, мръсен и смрадлив. Неудобно е да казвам какво правя и виждам там.

- И все пак аз трябва да отида до Горенград при баба Дуда.

* * *

Седяла баба Дуда неподвижно на скалата, Сечена наречена. Изглежда спяла. Лулата изгаснала била. Хорът от шурци с акордеонен звук разтягал дробовете на нощта. Падаща звезда начертала удивителна без точка. Кукумявка подканила децата да се завият през глава.

- Тук съм, бабо. Аз съм Константин.

Очите на Пазач блестели.

Без да трепне, баба Дуда започнала да пафка. Разпалвала лулата. И сетне облак дим обвил циганката стара.

- Ти си - рекла с дрезгав, плащещ глас. - Знам. Дълго ли вървахте?

- Тръгнахме при залез.

Помълчала тя:

- Не си далече.

- Какво искаш да ми кажеш?

- Роди се ти с любов, в семейство видно, във къща на два етажа, в самия Горенград, вместо пръв в Света да бъдеш, над теб заплаха тегне - в Сланището да потънеш, все едно не си роден...

- Стига! За баща ми знаела си нещо.

- За себе си не щеш да слушаш. Значи още се страхуваш от своята задача. Виждаш, че пропадаш. Дупката на дявола не се затваря, а?

- За баща ми ти кажи!

- Ще кажа... Кратунката вземи, слез до изворчето под скалата и вода ми донеси.

Баба Дуда дълго пила. Изпила цялата кратунка. Подала му я:

- Иди пак я напълни - рекла тя.

* * *

Бабата и таз вода изпила:

- Хайде, иди я напълни.

- За вода си жадна. Аз жаден съм за друго. Приемам твоята цена.

* * *

Разказала му за убийството на Доротей.

- Сигурна ли си, че е бил духът му? Здрава ли беше, когато той се появи? Може дух-злосторник със зла шега да иска аз да тръгна на отмъщение.

- Беше той.

Прокънтял подземен глас:

- Сине, отмъсти за мен!

Кучето Пазач вдигнало глава, огласило Горенград с вълчия тропет.

- Ти кой си, плащеш дух? - викнал Константин.

- Духът на Доротей - отвърнал гласът подземен.

- Как ще докажеш, че си ти?

- Броеницата извикай! В празния ми гроб е подредена. Чака твоя знак! Ще изпълзят зърната едно подир едно. Упорито и безспирно. Не може сила да ги спре. Те са работливи и разумни. Самият Бог ги е създал! Свързващата нишка в ръката ти ще стане слонокостен жезъл. Ще можеш всичко! Бог така е наредил. Роденият от Адам и Ева да бъде всемогъщ... Ще се увериш, че истина ти казвам. Отмъсти за мен! Покой ми дай.

- Как броеницата при мен ще дойде? Не съм я виждал! Не я познавам!

- По гърба на цигулката чукни три пъти с показалеца на дясната ръка и кажи „абракадабра“. Около теб да няма други. Почакай. Тя ще долети.

* * *

Заслизал Константин от скалата, Сечена наречена. Баба Дуда не се стърпяла:

– Нали до вас ще се отбиеш? Поздрави на майка си носи.

Застинал в крачка Константин. Постоял и после невисоко рекъл:

– Моят дом е Долната земя. Там отивам. На капитан Донг Це жената няма как да видя.

* * *

А-а-а, дълги дни и нощи премислял Константин срещата с духа и своя отказ майка си да види. Цигулката да пипне се боял.

Да вика броеница непозната. Жезъл да размахва. Да върши чудеса? Убийства?

Не, не... Страшна е таз игра.

Стигнал до такава мисъл: да стане първо мъж и тогава ще реши, как братята престъпни да накаже.

Как се става мъж?

* * *

Нощем от гроба Доротеев излизали двадесет и две зърна от броеница. Тънката нишка пълзяла криволично. Увисвала върху челото на каменния кръст. По раменете му на лунен припек се нареждали зърната и си бърбурели безспир. Писукали беззвучно на езика кехлибарен:

"Не беше редно да ни закопават."

"Не би било добре Донг Це да ни премята."

"Тук сме в ролята на труп!"

"Да бъдем точни: в ролята на Доротей!"

"Докога ще киснем в гроба? В таз кутия мукавена"

"Да ни повика Константин!"

"Той не знае как!"

"Вече е узнал!" – Нишката мълвяла.

"Птици с песен съобщават, че Красена ще расте красива."

Обаждала се Нишката:

"Да се прибираме, братя, в гроба наш. Чакаме команда!"

* * *

Започнал да сънува Константин момиче, уж порасло, а играело си още с кукли, поглед дяволит хвърляло към него. Трепвало тялото на Константин. Туй бил сънят и не би го забелязал, ако не се случил многократно.

Замислил се. Ще стане мъж, редно е жена да има, деца, внуци... Такова е колелото на смъртния човек.

Те в живота му ще влязат, а той? Къде ще ги посрещне? Няма къде да седнат. Няма къде да легнат. Няма с какво да ги нахрани. Ще им разказва колко е нещастен? Ще показва Адова врата. Ще препуска след промъкнали се дяволи рогати. А те ще тичат, нему да помогат, сякаш са кучета овчарски.

Ще им разказва, че трябва да накаже убийците на техен дядо?!

Коя жена ще избере мъж, дяволи подгонил? Обрекъл се на

тежко отмъщение? Тя, която и да е тя, с неродените деца и внуци, каквито и да се те родят, при него няма да остане. Ще отиде при друг с децата.

Човекът мъст раздаващ, на свестен е ненужен. Той е постоянният длъжник зло да върши.

Коя жена със сърце и работеща утроба ще рече: ела, ти мъж без своя цел, устремен към непознати отмъщения за хора, каузи и дразги? Стани баща на моите деца!

Жена такава Константин не би могъл да си представи.

Мъжът е длъжен да бъде крепост на доброто!

* * *

Какво ще й разкаже, ако тя се появи?

Подреждам своите думи:

"С изненада и често с любопитство научавам си съдбата. В началото не беше тъй... Озовах се тук, в Сланището сиво, съвсем дете, нищо не разбирах... Болеше ме гърба. Защо? Не знаех. Пареха очите, целият горях.

Не можех да вървя.

Доктор гарван ме прегледа и отсече - ще живее.

С дни лежах.

Боб дойде...

Започнах да се храня. Тогава осъзнах.

Мига го помня. Беше, когато станах. Наведох се, обувките си да завържа. Отказах помощта на Боб. "Аз мога сам!" - му рекох и прозрях.

Това съм аз, тече животът мой. Той е еднократен. Ще порасна, ще стана мъж. Ще остарее. Накрая е смъртта...

Тъгата ме обзе. Държа ме дълго. Размишлявах. Хранеха ме с диетични тръни.

Боб помагаше, даваше съвети, а Пазач бе част от мен. Всеки с ръце, крака, а аз - и с куче.

Цигулка! Знаех няколко мелодии. Все да ги повтарям, бе досадно. Започнах да измислям.

При тръна, дето боледувах, с Боб направихме колиба. Идваха Отхвърлените хора, разпитваха ме за живота Там, във Горенград. Свирех им хрумнати мелодии.

Започнах да събирам семките на тръните различни. От разкази на мама знаех за бащината страст. Семето е голямата загадка...

Да-а-а... Тъй броди мисълта ми, за колибата разказвах, но на семето се върнах. Башиният ум до мен върви!...

За кратко в колибата живях.

Разгледах Долната земя. Разбрах - очакваха тук да дойда и да стана един от тях.

Гравитацията слабее. Очакванията и бъдещето по-силни са от нея.

Сам си, а Отхвърлените хора, ОХ, са много. По обща маса, брой, тегло те малкото привличат. То пада. Ако пада бързо, може да изгори и с пепел да поръси масата голяма. Заради цигулката, Пазач, Боб, колибата, скоростта ми беше парашутно укротена.

(Разпънат е човека от Бъдеше незримо и викащи Очаквания!)

Приземих се цял в Долната земя.

Наглед е все едно и също, но не е така. Всеки ден се случват чудеса. Узнавам кой съм, а следващото утро иде с нови изненади. Криволича трънливият ми път, но се случва миг и сънувам теб.

Ти влезе в мен. Капанът щракна!

От него няма как да се измъкнеш. Лесно ще избягаш от Долната земя, но не и от моя сън. Върви, отивай, далеч иди, но завинаги си в мен... Това теб не те засяга. Със себе си говоря."

* * *

- За какво съм се родил? Нима е нужно гарванът в ухото ми да грачи, за да разбере...

И устните облизал:

- Какво да разбере?

* * *

- Какво да разбере?

Солената сълза ума му прояснила. Капка от сълза върши чудеса.

Извадил старата цигулка, докоснал струните. Разпукала се тишината със звук на скъсана хартия.

Сланището проечало.

* * *

С глъч заприиждали прогонените хора.

Константин, в себе си събран, свирел и не спирал. Искал последният да се появи.

Последния да чакаш и да го уважиш с поглед, дума или подадена ръка. О! (Първите звуци на твоята мелодия да се слоят с шума от неговите стъпки и да възвестят финал на тишината е усет за начало.)

Вече бил порасъл Константин!

Ръце отпуснал, със всекиго кръстосал поглед. Всекиго докоснал. На всеки позволил да надзърне в него:

- Вече знам защо е солена тук земята.

Сепнати, се разшумели. Вярвали му те. Преплитали се гласовете по стълбицата нотна:

- Кажи, кажи, кажи-и-и...

Звучали във хармония. Страдание и нищета се строили във мелодия.

- Безмерно плачем, братя. Извор сме на сълзи и пот. Залива ни таз вълна. Газим, плуваме и се давим. Оттича се реката и остава сол в земята. Да помислим и да спрем. В себе си събрани, да решим как по-нататък ще вървим. Пътят, по който сме поели, надолу води. Ще пропаднем в Ада!

Хором отвърнали плачливо:

- Обречени сме ние. С ръце копаем пръст, на гръб я носим, уморени вечно, двойно повече сме гладни... За миг да спрем, ще избълва огън. Като пепел ще потънем в солената земя. Тор ще станем в пустинята трънлива... Разбираш ли го, цигуларю?

Роби сме на Ада. Дяволите са ни господари. Така ни писано било. Било, било, било-о-о...

Тунелите поели звуците на този хор. Сланището като живо замучало от Горенград до крайната планета.

Завикал към Небето Константин:

- Небе мъгливо, Гарване еднооки, диригент съм на хор и оркестър от тунели.

Със вълчи вой Пазач придал финал на таз симфония, където диригентът е солист.

11.

Капитан Донг Це паднал от кревата. Събудил се. Сухота в устата. Разтреперан запътувал към чешмата. Викнал: "Пропадни небе!". С клатушкане се спрял и сам си казал:

- Батко рече - не бива Небето да ругая. Все "не бива!". Обиколен съм от забрани.

Донг Це седнал и се огледал:

- Боже, как главата ми се цепи!... Пак го споменах... Прости ми, батко, стана без да ща. Помня, че ми каза, като ми е лошо, за причините да мисля. Да не споменавам Бог, Небе, майката им техна.

Изправил се и пак тръгнал към чешмата:

- Всяко нещо има своята причина! Докато пиеш, устата ти е мокра, пред очите ти е хубаво и смешно. Като спреш и се забавиш, целият изсъхваш, светът противен става. Губи симетричност. Дори ми се повръща. Не бива пред непознати да повръщаш, казва батко. Причината е ясна - спрял съм! Изводът - не бива да се спира. Пиенето не е влак, за да има гара... Най-последно, ето я чешмата.

Пиел Донг Це вода, със всяка глътка му ставала противна. Зад себе си чул глас:

- Водата, капитане, не е лек, нали?

Обърнал се Донг Це, на мивката облегал, и възкликнал:

- Боже, как бил съм се напил! Виждам вече привидения...

Стоял пред него призрачен трирък субект. С фуражка, ботуши, брич с лампази и мундир. Генерал!

- Не Го споменавай Него, знаеш заповедта на твоя брат. Той не е само брат, а е майор във Горенград.

- Слушам, генерале - снишил се Донг Це.

Триръкият генерал разходил се, сабята проблеснала, пръхтенето на кон се чуло.

- Заповедта да мислиш за причината в минутите на стомашно неразположение...

- Не е стомашно само! - изохкал Донг Це.

- Не прекъсвай старшия по чин! - викнал генералът и после продължил: - Когато аз реша кое е тук излишно, пагоните на капитан или главата на един пиян Въжаров, тогаз за причината мисли!... Причина най-велика е сперматозоида! Наглед невидим, под микроскоп - невзрачен, при това с опашка. Плувец във сперма. Даже смешно. Попадне ли обаче където трябва, ражда се дете. Отначало уж е само бебе. Безпомощно, невинно, умиляващо дори. А след години туй бебе

става диване. Кой е диването тук, в нашата компания?

Донг Це съвсем предал се:

- Диване съм аз - признал си той.

Генералът тропнал със ботуши, с едната си ръка центрирал своят фуражка, с другата си почистил раменете от пърхот, с третата чатала подкрепил:

- Напредваш, капитане! Браво. Ти не си глупак. Брат ти е майор, но не струва. Горенград от полковник има нужда. Готов ли си полковник да станеш ти?

Донг Це се заозъртал:

- Батко е по-голям от мен! Възрастта е важна.

Генералът се разходил и повторил триръкия си привичен жест:

- Точно разсъждаваш! Ти си много умен. Забелязах разликата между теб и него. Ти го превъзхождаш. В пиене дори. По-големият трябва да се уважава, докато е жив. Нали така? А Горенград от градоначалник се нуждае. Следващият по ранг си ти!.. Колко време ще те чакам?

Генералът трирък туй изрекъл и във въздуха се разтопил Донг Це се свлякъл под чешмата:

- Дали батко ще узнае за тази моя среща? Той ще ме убие!

* * *

На Константин на сън му се явил Триръкият господин. Напомнил му как би могъл да го извика. Писмо донесъл. Майка му Сещана напомняла за неговия дълг. Да отмъсти на злите братя...

Събуден, Константин гледал си ръцете, не държи писмо. Сън било. За Триръкия бил забравил.

Втори път да го сънува?

Бива ли сънища да проверява? Преди отговор да си даде, от постелята излязъл. Боб спял дълбоко, по цигулката с показалец ляв почукал.

- Ш-ш-т, тихо - глас се чул.

Отстрани Триръкият стоял. Бил с цилиндър и със фрак, бяла риза с особена яка, папионка, раиран панталон, обувки лъснати и остри, с ток висок:

- Тихо, тихо... Пазач спи дълбоко, но Боб е лековат. Сънува, че върви, предстои да падне... Не бива да се буди... Хоп! Стресна се. Отново се унесе... Слабост си ми ти, прекрасни Константине! Ето писмото, за което стана дума във съня ти. Съновно, то не е материално. Няма как да ти го дам... Но пък може да се прочете. А сега заверка за истинност ще сториш! Отвори го! Прочети... Защото после то изчезва. Майчиният завет не може да се отклони. За баща ти трябва да се отмъсти! В Горенград отдавна се шушука. Очакване голямо има. От хората се знае що са сторили злите братя!...

Константин съвсем разсънен, буден, в себе си събран, напирашите думи спрял.

- Теб наистина те има!

- Не мога да го отрека.

- Каква е връзката ти с Ада? Ти дявол си. Макар различен

от тези, дето виждам всеки ден. Не си рогат, опашка нямаш, не потропваш със копита... Облечен и съвсем приличен на човек, но...

Прекъснал го духът:

- Имам три ръце, нямам клюн, не съм крилат, макар и да летя... Кому е нужно кой съм аз ти даразбереш?... Този, който съм! Не ти ли стига, че съм достоверен, силен, услужлив, на тебе верен? Бих казал - да умра готов, ако смъртен бях. За съжаление, не съм, но приеми, че такава клетва давам. Аз съм всемогещ твой слуга.

- Защо си така към мен привързан? Тук има някаква причина. Причината кажи, щом желаш да бъдеш анонимен.

- Изпълнявам заповед, младежо. - Триръкият раздражен бил.

- Правилно ли чух: някой от теб по-силен, на когото ти си подчинен, ми е толкоз задължен, че те е направил мой слуга?! Кой е този мой длъжник? Издължава ми се той, като слуга ми праща, за да ме командва? Заповед да убивам злосторни братя?... Съдия не съм, палач не съм! Така кажи на своя господар...

Триръкият започнал да прозира и бързо рекъл:

- Боб ще се събуди, кучето ще се разлае, трябва да изчезвам. Но аз съм тук наблизко, на три почуквания по цигулката от теб, пак ще си говорим... Събеседник си ти приятен.

- Май от отговори бягаш...

Духът изчезнал, изръмжал Пазач и вирнал нос да души. Боб, събуден, седнал във леглото:

- Странен сън... На поляна на Луната пасях овце, загледал във Земята, отнякъде козел изскокна и ме блъсна... Ти защо стоиш?

- Козелът и мен събуди.

Боб на работа заминал. Останал сам. В дупката съседна се чувал гласът на Перо. Декламирал поредната поема. Съдбата на поета е такава - да декламира сам пред незрима публична тълпа, готова да го разкъса или носи на ръце.

Константин наредил на Пазач да бди! С десен показалец три пъти почукал. Какъв инструмент велик! Не почукване по дървена коруба празна, а звук на раждащо се утро на планински връх.

Подухнал вятър. На вълни се люшнали треви, аромат на цветя понесъл Константин.

Седнал е в огромна зала. Седи на трон! Сякаш е очаквал.

Отстрани - мраморни колони, на пода - плетеница от мозайки, на тавана - рисувани ята на летящи птици, стените - покрити със бръшлян, пълни със живот.

Навсякъде от художник пипнато, блестящо. Бижу с размери на квартал. Плъзнала от дъното на залата тънка нишка, изправила се и придобила вид на струна.

- Поклон пред теб, син Адамов! - рекла вече като жезъл прав.

Тутакси зад нея изникнала редица. Двадесет и две кехлибарени зърна. Продължили да растат до човешки бой.

- Каква е заповедта ти, Всеомогъщи! - броеницата запитала

във строен хор.

Думите ги знаел Константин.

- Адовата дупка ще покрием с град! Помагайте, но не бива да е чудо. Човешко дело! Дружно, с ум, ръце да го построим сами. Това е моето желание...

Жезълът подробностите уточнил:

- Двамата братя?

- Съдия не съм. За създател съм роден.

- Що да сторим с Духа на отмъщението? Тика се отпред и се разпорежда.

- Не искам да го виждам.

- Други заповеди?

- Не! Нататък сам го мога.

- Нашата съдба?

- Вие сте броеница моя. Искам ви в ръката. Връзката ми с Бога.

* * *

Вестта, че Ве Вържаров е умрял изневиделица дошла. Битов инцидент. Във ваната се хлъзнал. Врата си счупил.

Сторили му погребение голямо. Катафалка с коня шест. Сто и един безвредни залпа съобщили на Небето, че там не бива да го чакат. Денонощен камбанен звън в стил "умряло" разнасял съобщението печално: "данннн...данннн...". Шум голям, за да се не чуе как пищи Ве Вържарова душа.

Оркестър духов придружавал бездиханния му труп.

Отгоре му седял невидим някакъв трирък с букет от призрачни цветя. Чоплел му носа. Текли словата му като от повредена чешма:

"Да знаеш как те чаках, мили мой! Червеите по справедливост ще те изядат. Хранителната верига има своето начало. С нея ще бъдеш в първи клас. Душата ти ще взема аз. Дребната частица, наречена Ве Вържаров, вече без фуражка, ще бъде моя. Мисля ли за теб, теб те има. Не мисля ли, ти си само мърша и сетне прах. Вечна ще бъде нашата игра. Твоите приключения тепърва предстоят!"

Зад катафалката - вървяла върволица от гологлави пришълци. Уреденият Свят скърбял.

Звания, ордени, медали карали с колички.

По-късно щели мавзолей да построят.

Яли, пили за Бог да го прости.

Правилно!

Изпратили са го в началото на веригата хранителна, а това е подтик и причина - те да хапнат, пийнат, докато са още в нейния край.

С Бог да го прости, хляб и вино змията захапва своята опашка.

* * *

(Щях без малко да пропусна, че го погребали до гроба празен посветен на Доротей. Широко щяло да му бъде.)

* * *

Капитан Донг Це полковник станал и нов градоначалник хармоник.

12.

Константин вдигнал цигулката и викнал:

- Отхвърлени хора, в началото това е лък било!

Вдигнал лъка:

- Това стрела е било!

Мълчание кънтяло сред локви, тръни, накацали гарвани караулни... Бил там и Кралят гарван.

- Разбирате ли? Човекът, някога създал лък, е усетил, че неговата струна опъната добре издава звук. Значи със стрелата би могъл да стърже по тази струна и да оглася пещерата. Било забавно и в забава възникнала мелодия. Така се е тръгнало, за да се стигне до цигулка и нейните подобия... Питам ви днес - съгласни ли сте да извървим подобен път: от трънливото поле нов Свят да създадем?

- Що е нужно? - викнал Боб, знаел си въпроса.

- Работа! - отвърнал Константин.

* * *

Вторачил гарванът своето око. Дал знак на свитата да литне по-далеч.

- Константине, от Сланището, Долната земя, дупките и гърлото на Ада аз отбирам. Но думите ти не разбирам.

- Град, кралю. По-голям от Горенград. Сгради, улици, площади, водосоци, паметници и дворци.

- А под него Ад? - разперил гарванът крила.

- Не! Над Ада град! Юздата е една и това е тя. Създадена отдавна! Издигнат град върху геената огнена, с деветте известни кръга, побрала безброя на грешници и дяволи изкусни в подлости, измами и най-различни престъпления. Градът ще бъде похлупак. Градът ще знае силите под него. Ще знае, че язди самото Зло. Не бива за миг да се отпуска... Градът е големия ездач!

- Константине, как ще издигнеш град в солената пустиня? Тук няма камък, пясък... От Горнището тухла няма как да вземеш... Кой ще го строи, кой в него ще живее... Дори да го направиш, ще гръмне похлупака.

- Трудности ще има, но и нас ни има! Аз, Отхвърлените хора, ти, въздушното ти кралство с клюнестото население, Пазач и неговите братовчеди, тръни има и те ще ни помагат, ще помислим и за локвите с рибите двуглави. Ще създаваме и внасяме нужното за град.

- Нека да полетя със твоята идея. Размахам ли криле, виждам по-добре соленото поле.

* * *

- Как град тук ще има? Пийни си малко, на себе си дойди - викнали мнозина, другите се умълчали.

Константин разтърсил клон от тръна, до който си стоял. Посипали се неговите семки. Навел се. Взел една и загребал шепа пръст.

- Вижте тук, плачлив народ! - показал семката с размери на пшеничено зърно.

- А сега вижте тази пръст - докато я изсипвал на тънка струя от дланта си, продължавал да говори - бедна, прилична на мъгла, превърната във прах, от нея, вижте, какво е тази семка сътворила.

Посочил тръна, до който бил застанал. Висок, триметров, с шипове като кортици на знатни офицери, листа, прилични на крила от пеперуди, а шушулките му извити и блестящи във форма на златни колиета.

- Кажете ми, плачливи хора, как тази семка е създала от никаквата пръст тази приказна рисунка?... Мълчите. Отговорът не ви е ясен? Семката, по начини незнайни, от мъртва сива пръст създава чудото, което виждате навред...

- От нас какво се иска? - викнал Боб и обяснил донякъде виновно на събраната тълпа: - Спечелих със жена, загубих син. Кажи какво да сторим?

- Нещо просто - отвърнал Константин. - Да станем семки. Да пуснем корен и да издигнем град!.. Стига сме живели в Долната земя! Да излезем вси навън. Оставете тези дупки. Ще затворим Ада по успешен начин... Всеки сам да впрегне своята мисъл. Всеки сам жокей да бъде яхнал стоножката си воля, да препусне по безкраен път... С труд и находчивост град ще построим!

* * *

Не постигнал съгласие с лекота.

Започнал с неколцина...

Любопитство и неверие, шеги и клюки, дори сянка на омраза пълзяла из Долната земя...

Измъчвали се последвалите Константин. Нощем спели по трънесте колиби. Сънят навън кураж им давал.

Нощ една звезди видели през появила се пролука в облачния похлупак.

Скупчени, гледали Небето.

Утринта другите задавали дежурните въпроси:

- Не е ли опасно да се спи в полето?

- Опасността е във ума ви. - отвърщал Константин - Елате нощем да видите звезди. * * *

Ден след ден, Луна подир Луна, броят на колибите растял. В утрин уж мъглива надникнала зора и след няколко минути заблестяла слънчева прическа.

Ахнали отхвърлените хора Слънце не видели.

А то се появило. Цяло! Изглеждало засмяно.

Не след много дни тук-там поникнала трева. Убедително зелена тя била сигнал. Затихвало адово духало. Опустяла Долната земя. * * *

Нови сръчности се проявили. По нов начин себе си съзрели. Преди да има улици и сгради, мираж на град се появил.

Хитреците с дяволите сключвали съюз. Със сила!

Дяволите се опъвали, ритали с копита, удряли с опашки, някого мушкали с рога, но накрая, уморени, под купчина от събраната дружина, замирали, изплели езиците червени, с изпъкнали очи и потрепващи тела. Връзвали ги с лико от обелен трън и казвали:

- Сега на нас ще служиш!

- На господаря мой ще плащате, знаете, нали?

Смеели се Отхвърлените хора:

- Отдавна сме му предплатили. Той ни е длъжник. Ще плащате, докато ни има, а без нас, вас ви няма, дяволи проклети!

- Какво искате от мен? - шепнел дяволът, сразен.

- Ще помагаш на ума ни. Ще подкрепяш мишците на нашите ръце. Дума дай!

- Какво значи някаква си дума? Всичко мога да река.

Дяволът започвал да се смее.

- Дума дай! - не отстъпвали.

- Давам дума! - продължавал дяволът своя смях. - Каква беше?... А, да ви служа. Да, да, ще ви служа. Повтарям - дума давам. Пуснете ме накрая.

Пускали го. Изчезвал с кикот той във призрачни пространства.

* * *

След неизвестно време се завръщал съвсем смирен:

- Сатаната ме изгони. Знае, че съм се предал. Повторете - какво искате от мен?

- Помагай.

Изброявали нескромните задачи град да се гради...

* * *

Там, където всички държат на своята дума и дори на дяволите вяра имат, чудесата са приказно възможни. * * *

Препускал Боб из Сланището необятно. Препускал с шлифера развят. Шлифер с джобове торби.

Събирал семките на тръните различни. Той опитно поле създавал.

Препускал Боб, препускал по ръба на даденото нему време. Не се учудвал. Винаги пред Ада е стоял. Крайното познава.

(Дължината на въжето на дадените ни години не е важна. Важно е равновесен по въжето да препускаш с шлифера развят. Бездна е под теб.)

* * *

- Елате, съюзници - гарвани еднооки. Гарвани като пуйки, елате, съберете се. Със здрави клюнове копайте тук и там и сетне по-нататък. Основите на Отхвърленград дълбоко в земята ще положим.

* * *

Строй се Отхвърленград.

13.

Баба Дуда – циганката боса, с шалвари, захапала угаснала лула, прегърбена, патрава и плашеща, с шарена торба през рамо, в двора на Сещана влязла. Надникнала Сещана от мазето (уж чистела трината от дървояди...), излязла с трескави очи:

– Новини ли имаш, бабо?

– Константин град издига. По-голям от Горенград ще бъде. Ще стане цар. Не го мисли. За синовете, ако са мъже, майката е корен скрит, а те стъбло издигат, разлистват клони...

Сещана заронила сълзи:

– Стотвила съм, бабо. Да ти дам да хапнеш. Ще ти напълня и торбата...

Баба Дуда отишла при герана и до чемшира седнала кръстат. Софра ѝ сложила Сещана:

– Не правй магии в мазето. Не викай духа на Доротей. Не знаеш кой ще дойде... Ела при мен, когато Луната стане нова.

* § *

– Какво искаш, бабо? Хляб или друго? – Красена било това.

– Яла съм, торбата ми е пълна. Друг път от вас ще взема. Сега искам да ти кажа нещо.

– На мен?

– Константин, синът на Доротей и на Сещана, дето го Вехтъ прогони, стана личен мъж.

– Защо ми туй казваш? – изчервила се Красена.

– Знай го, другото, без да щеш, ще го измислиш... Донеси ми чаша със вода, жадна съм.

Баба Дуда седнала пред къщата, на плочника, замижала и запафкала с лулата. Красена влязла, за да донесе водата. Чашата се пълнела, преливала, а тя не помръдвала скрита зад

§ * *

Отхвърленград върху самия Ад растял.

* * *

Кралят гарван, заобиколен от своята свита, похвалил Константин:

– Добре направи.

– Не съм доволен – рекъл Константин. – Къде са нашите дворци? Водоскоци? Катедрали и музеи...

– Много векове са нужни, град да изградиш. Сложил си начало. Хората си ти извел и път си им посочил...

Кралят-гарван продължил:

– Какво те мъчи?

– ...Сънувам, Гарване, Кралю еднооки, сънувам жена, която вече така обичам, че помисля ли за нея, звънят ми костите от обич. Виждам я гола в средата на яйце голямо,

пердето. Гледала набразденото от бръчки лице, сивите коси, дима от лулата... Ами ако ѝ каже за бъдещето нещо нежелано? Потръпнала Красена. Стояла неподвижна, права. Вода не ѝ дала. Баба Дуда се сепнала. С пшкране поела към скалата.

14.

Минало се време.

Издигал се Отхвърленград. яйцето е с черупка от мъгла. И ме кани да си легнем. Да си легнем... Да продължавам ли, Кралю?

- Казвай, щом ти се говори.

- Очите ѝ светят със силата на две звезди. Погледне ли ме, с копие прободен съм. Изтръпва ми врата. От устните ѝ не звук, а аромат ме лъха с думата "ела". Гърдите ѝ, два бели коня, да препуснем ме зоват. Препускат с ритъм люлеещ мойта колесница. И тогава виждам вратата, през която се минава в Царството на безсмъртни богове. Две мраморни колони на същата врата. Искам там да вляза... Има ли я таз жена, Гарване, или само е в съня ми?

15.

- Бабичко, какво става в Сланището? - запъхтян пред баба Дуда застанал Донг Це.

- Вече има град велик. Прогонените далеч ще стигнат! Константин ги води.

- Защо не ме предупреди? - викнал Донг Це. - Той е неправилно роден, не може да ги води.

- Иди му го кажи.

* * *

В ранна утрин - в росата блеснали милион Слънца, птичи песни разтрисат Горенград, вятър шепне в младите листа - към Сланището крачат комисионери, строени във каре, леви- десни, леви-десни, отпред ситни Донг Це. Не залита!

Ще влязат във солената пустиня и ще намерят Константин. Предупреждение носят. Манифест с печат: "Ти си неправилно роден. Ти си обикновен прогонен. Ти нямаш правото да бъдеш друг..."

Манифестът е на руло навит и поставен във кутия цилиндрична, твърда, черна.

Крачат във мълчание. Ритъмът барабанчик го подава. Върви накрая. Марш, марш... Той сега е споменат. Обувки, панталон, риза и тиранти. Разказът ще напусне полубегом.

Строят от мъже в Сланището влязъл, страбчила го мъгла с многобройни пипала. Те, омотани, се скупчили, строя развалили и запристъпвали донякъде страховито. Привиждали им се силуети странни, чували звуци непривични. Все пак вървели.

- За пръв път съм тук - чул се стон.

"И аз, и аз, и аз..." - заповтаряли.

Донг Це провикнал се:

- Константи́не-е-е...

Всички се присъединили. Гракнали със силата на ято свраки:

- Къде си-и-и, Константи́не-е-е-е...

Мъглата се стъстила, опипвала ги вече с едри, влажни длани. Недалеч от тях се мернали фигури подвижни. Заковани спрели и чули ужасното ръмжене. Някой прошепнал пресекливо:

- Това са вълци!

Вълци, вълци, вълци...

Хукнали обратно със неразбрани викове. Барабанчик тичал най-отпред.

На излизане от Сланището, Донг Це запъхтян се спрял, обърнал се и хвърлил черната тръба със манифеста строг.

- Той ще го намери. Предупреден е вече! - обяснил правилното свое действие и смисъла на груповия марш.

Към Сланището викнал силно:

- Ще ти пусна сълзотворен газ. Ще ти пратя жандармерия. Полковникът съм аз! Може и генерал да стана! Предупреден си, негоднико-о-о-о!

-О-о-о, о-о-о, о-о-о...

Отвърнало неочакваното ехо с трикратен ироничен напев - от горно до, през ла, до долно до. * * *

Донг Це във кабинета, освежен, ходел напред-назад. Бе видял на разни филми така да ходят в техни кабинети пълководци със лули. "Не може тъй, нали? В Горенград не може кой както си рече да влиза и излиза. Културата е тук, цивилизацията и изпитания обществен ред. С труд прапрапра...дедите наши, че чак до днешен ден, създават длъжността ми, фуражката на батко, нейната кокарда, площада, камбанарията и общите събрания. Не може някакво хлапе, при това неправилно родено, заплахи да създава. Не може! И не бива! Нужна е стена!"

Донг Це отишъл на площада, и разгледал като покойния си брат своето отражение в сладкарската витрина. Фуражката оправил и със строгост рекъл:

- Нужна е стена!

Наоколо гражданите (по своите работи забързани) изпели хором:

- Стена да построим!

* * *

За месец-два издигнали каменно-тухлено-бетонна стена, разделяща Сланището и Горнището. Оставили отвор, за да контролират кой влиза и излиза.

* * *

(Невъзможен без Стена е моят разказ.)

Китайците открили първи, че светът по този начин се дели на две. Ние и Те, Наши и Чужди, Външно и Вътрешно. Китайците са велик народ, защото знаят - времето е пресуквано от поколения наред въже. За него се държим. Бъдещето е със силна гравитация. Ако се изпуснем или скъса се въжето, ускорено

падаме. Ще изгорим. В бъдещето труп овъглен ще попадне.)

Братовчеди сме на костенурката.

Тя, за да опази малкото си тяло, изтръгва от гърдите си ребрата, преплита ги и като пуловер ги надява. Туй е нейна крепост и колиба.

За да опазим живот, пари, имот, изтръгваме си страховете, някой път са като камъни големи, друг път са сурови тухли, в които плявата личи. И издигаме стени. Зад стените любим се, пари броим, крием слабото си тяло, храним се и спим.

Без стени сме беззащитни. Но не правим като наш'та братовчедка. Тя носи си стените, ние приковани сме към тях.

* * *

(За дълго далеч от тях, погива си човек. Копае дупка. Утроба и до него гроб. Те не са различни. От утроба изпълзява тяло с глас, глад, жажда, мозък, щение и болести различни. Гробът ражда другата му половина – ум, душа, мотиви за живот. Новородените невидимо се срещат, сливат се в едно и така вървят с години. Тялото старее, не издържа. Оттегля се от сцената житейска. Другото е само дъх последен и редом с милиарди издихания прави атмосфера.

А тялото във гроба като къртица се увира... Да се скрие, докато стане част от твърд.

Така възникнала Земята!)

* * *

Сещана от своя болест си умряла. Както бил обещал на Отмъщението духът.

Нека Бог милостив да бъде. Споменът за нея да бъде траен.

* * *

Капитан Донг Це, правоверен и стабилен, изчакал препоръчани от попа дни. Шест по седем, минус два. Прекръстил се, медальона взел и отишъл при Красена:

– Стани ми ти жена, защото както знаеш, не може друго да се случи, тъй като аз съм онзи, на когото се казва само "да".

Красена подготвена била. Навела глава смирено:

– За пред хората ще си помисля, но сърцето ми е отдавна там, където би трябвало да бъде, щом като желая разумна аз да бъда. Медальона ще го взема. Вече зная кое за мен е означено с цифрата едно...

– Медальона ще ти дам. Той сега е вещь безвредна. Той е вълшебен само за една, а ти не си такава, докато не станеш моята жена. Кога ще стане туй?

– Ще почакаш пет луни и в края на шестата се приготви. Поръчай си костюм. Докато го шият, ти мисли по същия въпрос. Тогаз ела. Ще бъде седмата Луна!

Капитанът се замислил. Протакане се очертава! Какви са тия – пет, шест, седем...

– Утре или тая вечер, избери.

– Капитане, искреността ми ти прости. Дойде да ме поканиш да стана твоята вдовица. Нали така? Толкова ли бързаш ти да

легнеш с нея? Поживей, преди да вмъкваш знака на смъртта в своето легло.

Капитан Донг Це зяпнал удивен. Бил ударен по главата! Тя е права!

* * *

И тъй с отворени от смайване уста преминал през града и в кабинета се прибрал.

Заклучил се и сам на глас себе си запитал:

- И сега получи се какво?... На капитанките съм предан, името си дори смених, излиза, че за своята вдовица трябва да се женя? Сега, когато всичко имам - жени, пиене, храна, безбройни подчинени, че дори стена пред опасния младеж, никога нераждан, който би помислил да си отмъсти за не знам какво, стоя заключен в своя кабинет. Защо? Навън е моята вдовица. Чака таз орлица лешоядна!... Неженен не мога да остана. След сватбата, без да искам, мога да умра.

Несправедлива е моята съдба. Защо тук живях, баш сега, за кратко?! Трябва да се махна. От Съдбата аз ще се укрия!

И тогаз видял бледия генерал трирък. До вратата той стоял. Кон потропвал със копита и пръхтял:

- Той те чака оседлан! - рекъл генералът. - Препусни! С него ще избягаш, никой няма да те стигне.

* * *

След дни вратата му разбили първите комиссионери. Висял обесен капитан Донг Це. Бил оставил разпореда: „Яхнах генералски кон. Препускам със скорост най-голяма. Ще стигна обетована земя. За вас ще намеря място, ще ви викам един по един. Бъдете винаги готови да дойдете при мен! Заповед е туй!"

* * *

Без градоначалник, при изтръпнали комиссионери и без следа от Вечното семейство във Горенград настана суматоха. *

* *

Пияниците в гавриловата кръчма говорели за революция. Перо им четял поеми подходящи. Свой и чужди.

16.

Красена, заключена във своята стая, се скрила в гардероба. Седнала между увисналите дрехи и разтворила ръка. Там блеснал медальонът. Целунала го тя:

- Абракадабра, покажи ми де е Константин.

Просветнал вълшебният предмет и се видяла картина ясна. Константин бил на улица невиджана, заобиколен от Отхвърлените хора. Висок и строен, със вдигнати във краищата им вежди като крила над очите сиви, с коса на къдри (нещо средно между житен сноп и горена захар), наметнат с тъмносиня пелерина, ризата сукнена, панталона - голф, и кецове високи, свирел на цигулка, а в краката му лежало вълкокуче. Син на кучето Пазач.

Пламнало сърцето на Красена. Тя само чакала в него да се влюби. Търсела момент и повод.

* * *

Не за първи път седяла в гардероба красивата Красена. Но за първи път искала да пее.

"Какво щастливо място! - мислела си с нежност тя. - Гардеробът пази моите тайни. Той е моята черупка. Моят дом. Аз съм охлювче безпомощно... Ох, ох, да видим какво е намислил охлюв-бохлюв?"

- Абракадабра, къде ще отида тази нощ?

Просветнало окото на библейския предмет и в каданс забързан се видяло как Красена преминава през Стената и тича в пустощта. Заобикаля и прескача локви, тръни, подхлъзва се, стъпила накриво върху мъх... Но не е сама. Препускат вълци редом с нея, тръните изпращат я с поклон, петна солени проблясват и чертаят път.

В ушите ѝ гърми илюминацията на бягащ към себе си човек...

Ето го Отхвърленград. Издига се бродиран върху черна нощ. Бродерията се губи в сивото небе, украсено с хиляди звезди. Отхвърлените хора сочат - "Там е!"

Застава пред Константин. Той беззвучно шепне "Красена", ръце протяга... "Наистина ли мен зове?" Красена затворила очи.

"Боже, колко лесно се намира любовта! Отиваш при него и казваш - аз съм Тя!"

* * *

Красена по нощница, със син сукнен халат и шал със сърма пошит, с обувките за бяг, тичала с коса развята. Вълците препускали край нея.

"Няма как да не отида - продължавала себе си да убеждава. - Медальонът го показва! Така е писано да стане."

Константин и наяве хубав бил. Протегнал си ръцете: - Ти си моят сън.

Красена рекла женските си думи:

- Говори се, че си свирец изкусен. Дали е истина не знам. Любопитна съм да чуя.

- От теб цигулка ще направя - засмял се Константин.

(Мъжът напразно мъж ще се зове, ако не вярва, че е самотен музикант! Любимата му е негова цигулка. И друга няма! С колофон, притегляне на струни, почукване със лък, ще свири като Паганини музика за двама!..) * * *

- Аз трябва да се прибера! - Красена по женски знае, че трябва да не е припряна.

- Остани... - нормално е Константин да бъде бърз. Мъжът узрява преди първата слана. Трябва хубаво да се увие. Да постои. Да се изплаши от идващ студ. Тогава добива сладост и

** * *

става цигулар.

- Аз трябва да се прибера! - отсякла тя, но обеща: -
Ще идвам!

Мъжът, оставен без надежда, е вълк ослепял от глад.

* * *

17.

Константин из двореца се затичал. Подир него хукнала Красена. Тераса във вид на цвете:

- Ти красива, добре ме чуй: не съм роден по правилата. Правя туй, което не е правено преди.

- Не те разбирам, принце мой.

- Мила моя ненагледна, аз тук град издигнах, от дупките извадих Отхвърлените хора, водач съм техен. Къде да се завръщам?

Сразената Красена слушала и не вярвала. Нима е той принцът неин! Нима той истина говори? * * * - Не, любими, искам докрай всичко да ми кажеш.

- Мила моя ненагледна, с топла, гладка кожа и очи, в които цял пропадам, добре ме чуй и ако можеш разбери:

Твойте думи са керван камили, всяка със товар голям.

Домът ми, от векове обвит с бръшлян, ме чака.

Камилите, за които стана дума, както виждаш, са натоварени добре. Преживят кротко, стъпват методично и знаят, че ще стигнат до моята разплата със Света. Там да се завърна!

Добре, ще отидем двама - ще станем Вечното семейство, ще ни почитат и пътят ни е ясно очертан. Аз Адам ще бъда, ти ще бъдеш Ева. Границата невидима ще остане между Ада и уредения живот.

Ще си народим деца. Туй вече май е позволено! От баща ми право имам да съм със деца.

Всичко е така и аз нищо не отричам.

Но виж!

Тук създадох град. С него Ада съм възседнал! Законите създадох, улиците сам чертах, нарисувах сгради и площади. Велико е да препускаш с Ада!

Да препуснем с него двама!

* †† *

Покрусената Красена:

- Но ти си длъжен да се върнеш!

- Какво значи длъжен?... Да се катеря по хълма на Сизиф, като Одисей да скитам и се връщам във Итака, наново да създавам Вечното семейство...? Да живея с митове умрели. Пътят, начертан от множество легенди, е котва за ума. Инструмент. Редом с кирка, мотика и лопата. Чук! Всичко друго е пирон.

†† * *

Добре. Похвално. Дава вариант на норма... Не съм прогонен, за да се завърна. За мен Итака няма! С нарушена норма съм роден! Нередно и не на място! Нямам Пенелопа! Имам Ад! Като трън се вкорених, като гарван едноок криле разперих, препускам като вълкопес със дяволи, поети, изоставени, самотни и сами... Тук съм длъжен аз да действам, за да опазя своята душа. Живея във пустиня, оазисът съм аз. Където стъпя, там е моят Свят! Призрак е Горенград...

Вярно е, тук все още не е достатъчно уютно.

Погледни далеч! Пейзаж мъглив, трънлив, покрит със локви... Мрачно и студено! Но нагоре погледни, виж звезди, денем вече Слънце има. Пътеки има... Пътеки, към неизвестност устремени... До Юпитер и по-далеч отиват наш'те хора.

Красена! Моят свят е за пешаци, към Космос устремени, за конски тропот и вълчи вой!

Къде да се завръщам, обичана Красена? В разбунения Горенград?

Каня те - остани при мене! Заедно нататък ще вървим. Вълкът ще бъда аз, ти - моята вълчица!

Такава приказка ти обещавам.

- А онези там, във Горенград? Какво ще стане с тях?

- Не зная - рекъл Константин. - Горенград е село. Столицата е тук, където се запушва духалото на Ада!.. Там е илюзията за бал, любима. Танцьори нежни с педикюр. Измислен свят. Вилицата е оръжие. Наздравницата залп. Декор...

Там си имат свой проблем. Нека помежду си въпросите решат...

Животът мой, Красена, е вече тук - ако ти решиш, бъди готова.

- Но ти не можеш да запустиш Ада с град!

- Вече го направих! Това е истинския град! Ездач е този град. Ездач на Ада.

Завърнала се в своя дом Красена, ще помисля - казала на Константин.

В Горенград тълпи шумели, просветвали пожари...

В гардероба влязла. В тази талашитена черупка свила се на топка. С медальона ще говори:

- Абракадабра, покажи кое ще бъде моето семейство.

Тъмнеел камъкът вълшебен. Блестяла цифрата едно.

Помислила Красена и подходила със хитрост:

- Абракадабра, къде ще бъде Константин?

Безжизнен бил камъкът вълшебен. Изгаснала и драската "едно".

- Абракадабра, с Горенград какво ще стане?

Студ лъхнал от камъка вълшебен.

Не спала тази нощ Красена.

Какво решение да вземе?

Тук има покрив, гардероб, родители добри и кандидати много, градът е уреден, ще се смири...

А там?

* * *

(О, мой Свят, несъвършен и външно грозен, захвърлен съм във теб, но ти си мой, тук съм се родил и тук наново се родих. Как искам да те променя, но не дотам, че да станеш друг.

Като охлюва пълзя и със себе си те нося. Отвън трънлив и мрачен, ти оставаш мой и бъди такъв. С кадифена мекота и нежност ме обгръщаш и Светлина струи от всяка твоя клетка.

О, мой Свят, несъвършен и външно грозен!)

